

ROČNÍK XLVII

4

ČERVENEC - SRPEN 2010

CENA 12 Kč

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

OHLÉDNUTÍ ZA ŠRÁMKOVOU SOBOTKOU

Byl pozdní večer – první máj //večerní máj – byl lásky čas.

A přikazuji ti... a zakazuji ti...a jestli neuposlechněš, v životě už mě neuvidíš..., odejdu od oltáře a vícekrát už mě neuvidíš...

Mácha – básník. První verše nadpisu zná asi každé dítě, opakují se pravidelně každý rok v rozhlasu, televizi... Kolik lidí ale ví, jak to vlastně bylo dál, pokračuje idylka navozená prvními verši nejslavnějšího Máchova díla a možná nejslavnějšími verši v české poezii vůbec?

Představení Já, Holden Divadla Dagmar na 54. Šrámkově Sobotce. Foto: J. Prokopius

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE :

- 21.8. náměstí a městský park - 22. SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL
- 28.8. Humprecht - BAROKNÍ PIKNIK - celodenní taneční veselí, hudba, hry, jídlo
- 18.9. 14:00 náměstí - ODHALENÍ PAMĚTNÍ DESKY CHEMIKA BOHUSLAVA RÁÝMANA
- 18.9. 14:30 sokolovna - ZAHÁJENÍ TANEČNÍCH 2010
- 21.9. 19:30 Městské divadlo - LEKCE SMÍCHU A ZPĚVU - hudebně zábavný pořad
- 25.9. 10:00 kolbiště - CENA J. TÁBORSKÉHO - závody koňských spřežení

A kolik z těch, kteří ze školy vědí, o čem se v díle píše doopravdy, to vědí taky přímo z textu Máje? Návštěvníci Šrámkovy Sobotky patří k těm, kteří si mohli tento úžasný text vychutnat celý – jednou v divadélku Solnice, která při strhujícím zážitku z výkonu Báry Hrzánové tradičně praskala ve švech. Podruhé zněl Máj jako rozhlasová hra ve Šrámkově domě, hra původně vzniklá pro divadelní kavárnu Viola – zněl pro pár nadšenců, kteří si chtěli text vyslechnout znovu, tentokrát s hudbou skupiny Skiffle Kontra. Dalším z důvodů malé účasti na rozhlasové hře – a nejen na této, ale i dalších zaměřených vesměs na Máchovo dílo – byl určitě i program naplněný tak, že všichni museli něco oželeť.

Myšlenka pluralitního programu, z něž si každý vybere, má určitě svá pozitiva – je mi však vždy líto těch, kteří své vystoupení chystali neméně pečlivě než ostatní, ale posluchačská místa zůstanou prázdná, protože předchozí program neskončil včas, přinesl tolik vjemů, že diváci se musejí stavět v cukrárně nebo v Maštali...

Mácha – člověk: Druhý řádek nadpisu vypadá, jako by ani nemohl být od téhož autora. Je možné, že takovéto dopisy plné panovačné arogance a bezcitných ultimát psal Mácha dívce, již původně určitě šeptal o lásce, mladické matce svého syna? A to ještě neměla ani tušení o tom, co si píše Mácha o jejich intimních chvílích do svého šifrovaného deníku. Bolestné zklamání zoufalé Lori ztvárnila v krátkém, ale výmluvném baletním vystoupení Anna Rauschová, účastnice studentské recitační dílny. Tento netradiční prvek osvěžil zahájení 54. Šrámkovy Sobotky i večer dílen při jejím zakončení.

Mácha – čtenář, beroucí do ruky špičková díla evropského romantismu, Mácha – autor, přinášející do malosti českého prostředí evropský rozměr, tak velký, že jej s obtížemi trávila nejen čtenářská veřejnost, ale i odborná kritika. Mácha – kreslíř a malíř, Mácha – herec, hráč na kytaru a zpěvák, Mácha – filosof a právník, chodec, pro něž deset kilometrů neznamena nic.

Mácha známý i neznámý – ačkoli se v různých učebnicích a textech vyskytují umělcovy portréty, dodnes netušíme, jak vlastně ve skutečnosti vypadal. Kratičkových 26 let života zaměstnává vědce a badatele dodnes. Doktorka Kupcová, která účastníky EXODU v muzeu v Doksech seznámila i s Máchovými evropskými vzory, se ve svých tvrzeních o Máchově podobě dostala do příkrého rozporu s tím, co tvrdil doktor Kovařík ve své přednášce. Při tom se oba mohou opírat jen o různé hypotézy. Jeho dílo inspiruje dodnes k vytváření umění dalšího, jedno z nejnovějších, film F. A. Brabce, vyvolává množství rozporuplných reakcí jako Mácha sám. Autorské čtení Miloslava Topinky seznámilo posluchače se zajímavým, byť v 60. letech nerealizovaným projektem filmu o Máchovi. O věčné inspiraci svědčil němý film z počátku 20. let 20. století a samozřejmě v máchovském týdnu nechyběla ani generace májovců se slavným almanachem.

Mácha, Mácha, Mácha, od jehož narození uplyne letos 200 let, inspiroval i přípravný výbor letošní Šrámkovy Sobotky – a to šťastným způsobem - k tématu **Máchovské variace**. Mácha sám, jakkoli složitá osobnost, není pro účastníky ŠS osobností s mnoha tajemstvími, pokud už je někdo rozluštil.

Zato variace skýtají nepřeberné množství inspirace.

Inspirace předvídatelné – Máchovy texty se objevily ve studentských dílnách, v galerii K. Samšíňáka na Šolcově statku proběhla vernisáž výstavy Máchovské motivy v drobné grafice. Některé pořady se věnovaly i Máchovým vrstevníkům.

K nejcenějším variacím bych si dovolila zařadit ty, které nebyly s máchovským tématem spojeny prvoplánově. Mácha přinesl svým čtenářům vždy silný citový zážitek – ten přinášely i mnohé pořady. K nejsilnějším patřily pro mnohé koncerty pěveckého sboru Beseda z Valašského Meziříčí. Hudba spojená se vzpomínkou na dlouholetého člena sboru, Juru Demla, který byl i dlouholetým účastníkem ŠS, vehnala jeho blízkým i kamarádům slzy do očí.

Podobně jako Mácha přinesl novou představu o chápání role básníka ve společnosti, přinesla Mgr. Sylva Fischerová, Ph.D. mnohým nový pohled na chápání tradice básnictví a básnické sebereflexe v různých kulturách světa. Posluchači měli úžasnou příležitost uvědomit si své znalosti ve zcela nových souvislostech.

Nejen v dobách Máchových, i dnes jsou často jen málo známá a srozumitelná díla současných autorů literatury i výtvarného umění, ačkoli odrážejí dobu, v níž žijeme. Dělá nám problém vyčíst z díla informaci i mít z něj estetický zážitek. V Paříži jsem viděla pořady, v nichž se děti ze školky v galerii prostřednictvím speciálního programu seznamovaly s obrazem moderního umění. K obrazu jejich světa prostě moderní umění patří. Když nás Kateřina Tošková a Olga Stehlíková seznámily s experimentální poezií, která u nás vznikala od 60. let 20. stol., rozsypaly se mnohým posluchačům informace do nespojitých kuliček, které se marně snažili dostat do jednoho důlku. Chyba samozřejmě není na straně lektorů – ale ani posluchačů. Umělec s námi prostřednictvím svého díla komunikuje – a komunikovat „cizím jazykem“ je umění, jemuž se musíme učit. O tom nás přesvědčil Ladislav Nebeský svou experimentální poezií osobně – kdo klíč ke komunikaci našel, byl odměněn estetickým prožitkem.

Rovněž výstava soch Petra Kavana na Šolcově statku prozrazovala, že autor překročil hranice a věnuje se ve svém díle tématům nadčasovým oslovujícím diváky napříč kulturami. Je zásluhou občanského sdružení Přátelé Šolcova statku, že udržují nejen budovu, ale i tradice a úroveň, které k festivalu neodmyslitelně patří.

Program letošní ŠS byl tak bohatý, že by nebylo možné a ani účelné dotknout se pořadů všech – neznamena to, že ty, o nichž jsem se nezmínila, by byly méně kvalitní. Opakovaně jsem vydržela i na programech začínajících po 22.00 hod. a vnímala kulturní zážitek spolu s působením hvězdné oblohy nad teplou letní nocí, pohodovou atmosféru společenství lidí nespojitých věkem, ale společným zájmem a okamžikem prožitku.

Pobyt na „Záhořově loži“, jak nazvala jedna z účastnic spartakiádní lehátko nové generace, na němž ve škole účastníci nocují, byl krátký, a přesto musel účastníkům umožnit načerpat síly do dalšího intenzivního dne.

Za to vše patří dík pořadatelům, organizačnímu výboru, sponzorům, realizačnímu týmu, účinkujícím a všem, kteří mají na konání festivalu jakýkoli podíl.

Blanka Kotoučová, účastnice EXODu Sobotka

RADNICE INFORMUJE

zprávy z MěÚ

29. VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA

V pořadí již 29. veřejné zasedání Zastupitelstva města Sobotky v tomto volebním období se uskutečnilo v úterý 29. června 2010 za účasti 14 zastupitelů.

Po schválení programu, návrhové komise a zapisovatelky zastupitelé vzali na vědomí informaci z jednání finančního výboru. Poté schválili rozpočtové opatření číslo 3/2010, kterým se stávající rozpočet upravuje v příjmové a výdajové části na 39 390 550 Kč.

V roce 2007 bylo schváleno Programové prohlášení zastupitelstva pro rozvoj města Sobotky, ve kterém byly stanoveny hlavní priority. Dvanáct z nich bylo vybráno pro toto volební období. V současnosti se jeví jako reálný předpoklad čerpání dotací na opravu místních komunikací. *Zastupitelé schválili rozšíření programu výstavby města o opravu komunikací v ulicích Březenská, Fügnerova, Raisova a přístupové cesty k zámku Humprecht.*

V říjnu 2005 tehdejší zastupitelstvo schválilo a vydalo Obecně závaznou vyhlášku číslo 3/2005 o místním poplatku za provozování výherních hracích přístrojů. V zákoně byla dána možnost obcím stanovit tyto poplatky v rozmezí 1 – 5 tisíc za tři měsíce. Zastupitelstvo tehdy schválilo horní hranici poplatku. V letošním roce byla provedena novela zákona, která umožňuje nejen zpoplatnění výherních hracích přístrojů, ale i jiných technických herních zařízení. Dosud není k dispozici výklad zákona, ale ten od 16. 6. 2010 platí. Výše zmíněnou obecně závaznou vyhlášku je nutné uvést do souladu s novelou zákona. *Zastupitelé proto schválili Obecně závaznou vyhlášku číslo 2/2010 o místním poplatku za provozování VHP nebo jiných technických zařízení, kterou se dříve vydaná vyhláška mění a doplňuje.*

Zastupitelstvo schválilo Smlouvy o dílo za zpracování projektové dokumentace oprav ulic Březenská, Fügnerova a Raisova a přístupové cesty k zámku Humprecht. *Projekty je nutné mít připravené, neboť se rysuje možnost čerpání dotací na opravu komunikací. Rada města na svém jednání dne 15.6. schválila nejvhodnější nabídku předloženou firmou Libor Klus – projektové a zeměměřičské práce Mladá Boleslav. Projektová dokumentace oprav tří zmíněných ulic bude zhotovena v celkové ceně 145 000 Kč a přístupové cesty k zámku Humprecht v ceně 79 500 Kč.*

Zastupitelstvo rovněž schválilo Smlouvu o dílo mezi městem Sobotka a společností STAVOKA Kosice na realizaci zakázky Sobotka - Osek: kanalizace a čistírna odpadních vod – III. etapa v celkové částce 43 519 986 Kč včetně DPH. *Jedná se o pokračování výstavby kanalizace v úseku Šafranice, Baštecká do Malého náměstí, ze Šolcovy ulice zpět do Jičínské k Předměstské, napojení ulice Za školou a dále na křižovatku směrem k „Větráku“.*

-MJ-

OBEC BARÁČNICKÁ

V uplynulém pololetí roku 2010 baráčníci ze Sobotky nezažehleli:

10. 3. 2010 – Filmové promítání Agrochovu, a.s. Sobotka

Ten, kdo přijal naše pozvání na středeční podvečer s promítáním filmů o práci ve zdejších podniku Agrochov, se z obrazové dokumentace dozvěděl o práci zemědělců jak v rostlinné, tak živočišné výrobě. Na zvědavé otázky nám odborně a fundovaně odpovídali pan Jirků a pan Rulc. Před ukončením jsme byli pohoštěni. Podvečer byl zajímavý a poučný.

28. 4. 2010 – Výjezdní zasedání do Markvartic

Za cíl výjezdního zasedání našich členů byly vybrány Markvartice. Se zajímavou minulostí této obce nás seznámila tetička vzdělavatelka a svými vzpomínkami doplnil soused Vejnárek. V příjemném prostředí místní restaurace jsme ochutnali dobroty zdejší kuchyně. Všichni jsme byli spokojeni.

29. 4. 2010 – Zdobení májky

Místní hasiči připravili, tetičky ozdobily v předvečer 1. máje vybranou břízku. Vysoká, štíhlá, ověšená různobarevnými fáborky zdobila náměstí.

12. 5. 2010 – Beseda s příslušníky Policie ČR.

Pod heslem „Chránit se a nebát se“ proběhla velmi zajímavá beseda, obzvláště pro starší obyvatele města. Příslušníci Policie zodpověděli všechny dotazy konkrétně a zajímavě

22. 5. 2010 – Vítání nových občánků

Na MěÚ bylo přivítáno dvanáct soboteckých občánků. Ve vyřezávané a malované kolébce je pohoupaly a malým dárečkem obdarovaly tetičky v národních krojích. Velmi vydařené dopoledne.

22. 5. 2010 – Vzpomínka na Semtinskou lípu

MKS Sobotka a Obec baráčnická Sobotka pozvala do sálu spořitelny v Sobotce občany na vzpomínkový pořad u příležitosti 10. výročí pádu Semtinské lípy. Tetičky v názežených národních krojích byly středem pozornosti přítomných. Vystoupení Bedřicha Ludvíka, režiséra dokumentárních cyklů, bylo na vysoké úrovni. Recitace básní F. Šrámka, J. Seiferta, J. Jindry a dalších, v podání recitátorů Evy Kordové a Petra Peška byly bezchybné a dojemné. Příjemný byl poslech písní sboru Stojmír-Bendl. Celým pořadem hudebně provázela paní Matoušková v doprovodu dcery Aničky. Pořad se velmi podařil a měl úspěch.

12. 6. 2010 – Celodenní výlet

Tentokrát jsme odjeli naplněným autobusem do kraje chmele, piva a historie. Návštěva hradu Krivoklát, prohlídka města Rakovníka a posouzení krásy národních krajů v Kněževsi byla první částí výletu. Čekaly nás Lány, pomník T. G. Masaryka a nádherný park. Hodnocení – opět za jedna s hvězdičkou.

16. 6. 2010 – Návštěva penzionu

V nově otevřené společenské místnosti v Domě s pečovatelskou službou v Sobotce jsme si hezky popovídali při kávě a zákusku. Občerstvení pro nás připravily pracovnice Charitní pečovatelské služby. Všichni jsme byli spokojeni a rádi si to zopakujeme.

20. 6. 2010 – Převod finančních prostředků

Ve prospěch osob postižených katastrofálními povod-

němi jsme poukázali finanční pomoc ve výši 2 000 Kč.

5. 7. 2010 – Krojované odpoledne na zámku Humprecht.

Každoroční přehlídka národních krojů doplňuje pro návštěvníky prohlídku zámku. Návštěvníci jsou překvapeni, my jsme sice unavené, ale nesmírně spokojené z pocitu dobře vykonané ukázky z činnosti baráčníků.

Božena Švarcová a Květa Pažoutová

LÉTO BUDIŽ BARÁČNÍKY POCHVÁLENO

Několik tropických dnů i nocí v červenci přímo vybízelo k posezení v přírodě. Pozvat si přátele, něco dobrého opéci a zapít dobrým českým pivem, to bylo splnitelné přání konšelů baráčnické obce Sobotka. A tak po rychlé domluvě nejužšího vedení baráčnické obce jsme svolali sousedy a tetičky na letní grilování. Stejně jako loni nám vedoucí kulturního střediska Jan Janatka umožnil tuto akci pořádat v prostorách zahrady Šrámkova domu a využít zázemí městské knihovny, za což mu moc děkujeme.

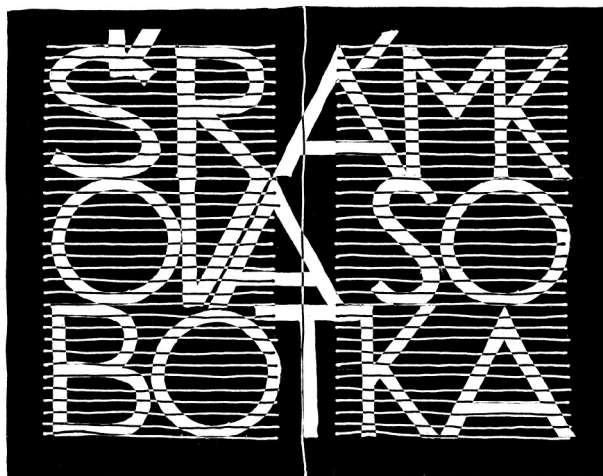
Prostor zahrady, umístěný v blízkosti soboteckého kostela sv. Máří Magdalény, vyzařuje poklidnou až romantickou atmosférou dávných časů, starý strom, poskytující blahodárný stín před žárem slunečních paprsků, vysoké topoly, jejich listí se rozezvučí vždy, když je vítr načechrává. Nej působivější je zahrada v noci. Zvednete oči k nočnímu nebi, vidíte zářit tisíce a tisíce hvězd, pak vás oslní osvětlení hodin na věži a v devět hodin spustí chrámové zvony své magické bim bam až vás to omámí. Prostě nádhera. Takových míst a zákoutí má Sobotka několik, stačí se jen dívat a vnímat všemi smysly.

Pozvání na letní grilování neodmítlo více jak třicet členů baráčnické obce. Vlivem náhlé změny počasí, kdy se v sobotu v podvečer nad městem přehnaly černé mraky, ze kterých začalo hustě pršet a oblohu křížovaly blesky, jsme museli naše setkání přesunout na druhý den, ale to nám vůbec nevadilo, kdo přijít chtěl, přišel i v neděli. Připraveny pro nás byly opečené vuřty s chlebem a hořčicí, každá tetička přinesla nějakou tu dobrotu chutě sladké, slané nebo kyselé, takže si každý dal, co mu přišlo vhod. Točené vychlazené svijanské pivečko jsme mohli podávat jenom díky našim členům, manželům Bašovým, kteří vlastní čepovací zařízení. Soused Baše ochotně se zhostil funkce barmana, pivo od něj natočené bylo jako křen. O ostatní nápoje se starala jedna z našich nejmladších členek Marinka. Ta tetičkám a sousedům nosila kávu, čaj i minerálku. Při grilování to vypadalo tak, jak by to mělo být i v životě, mladší by měli posloužit starším. U baráčníků tomu tak je...

Hodně se povídalo, s chutí se jedlo i pilo. Dobrá nálada a pohoda byla cítit ve vzduchu během celého odpoledne. Proto tato setkání pořádáme, aby nám bylo dobře s přáteli. Ale co dělat, všechno musí jednou skončit. Již za šera jsme se loučili a rozcházeli do svých domovů. Bylo to příjemně strávené odpoledne. Hned jsme si slíbili, že si to příští rok zopakujeme a třeba i s muzikou.

Sobotákům přejeme mnoho krásných prázdninových zážitků. Ať žije léto!!

Za baráčnickou obec Zuzana Hejnová, místorychtářka

FESTIVAL ČESKÉHO JAZYKA, ŘEČI A LITERATURY

OHLASY ÚČASTNÍKŮ 54. ROČNÍKU FESTIVALU ŠRÁMKOVA SOBOTKA

MÉ OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍ ŠRÁMKOVOU SOBOTKOU

Program loňského festivalu mne příliš neuspokojil, byl koncipován již pro jinou generaci, ne pro člověka 20. století. Ten letošní se mi velmi líbil, byl koncipován tak, že si (alespoň doufám) v něm našli „své“ všichni účastníci. My starší rozhodně. Ale píši za sebe, proto se nemíním zastavovat u všeho, co 54. ŠS přinesla.

Uvítal jsem a s chutí si poslechl přednášky osobností mi blízkých, prof. Jaroslavy Janáčkové, Petra Kovaříka, Rudolfa Matyse. S potěšením jsem zaznamenal přítomnost paní Petrušky Šustrové, která se se svými sobotekými dojmy svěříla v pátek 10. července čtenářům Lidových novin.

S velkým povděkem jsem ocenil návštěvu mužského pěveckého sboru Beseda z Valašského Meziříčí, s nímž dlouhou řadu let zpíval a pracoval náš nezapomenutelný Jura Demel. Oba jejich programy, v kostele i na zahradě Šrámkova domu, patřily k milým zastavením. Páteční varhanní koncert v oseckém kostele hudební část letošní Sobotky příjemně dovršil. Ale u hudby ještě zůstaňme – jako vskutku geniální označují pohotový hudební doprovod Jiřího Šlupky Svěráka k prastarému němému filmu Cikáni (1921). Jiří totiž ten film viděl prvně současně s námi, všemi ostatními diváky, při tom jeho klavírní doprovod plně vystihoval atmosféru jednotlivých scén. A pak jsem krásně vzpomínal na svou první účast v Sobotce v roce 1967 při promítání záznamu Komédie o hvězdě v provedení Recitačního studia Šrámkova domu.

Široká prezentace Máchy a jeho díla (Bára Hrzánová, Alfred Strejček se Štěpánem Rakem a další) byla důkazem, že základní téma letošní Sobotky bylo nosné. Bylo bohatě naplněno. Odkaz Máchův v roce dvoustého výročí jeho narození souzněl se základním záměrem Šrámkovy Sobotky, festivalu českého jazyka, poezie a uměleckého přednesu.

Aleš Feters

OS PŠS PŘISPĚLO NĚKOLIKA AKCEMI K FESTIVALU ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Šolcův statek zalitý sluncem přivítal první hosty. Součástí letošního programu festivalu se staly i akce pořádané naším občanským sdružením Přátelé Šolcova statku (OS PŠS) a majitelem statku Janem Samšiňákem. V neděli odpoledne se otevřely dveře lapidária, kde představil novou kolekci objektů a soch Petr Kavan. Vernisáž osobně uvedl Jan Samšiňák, přivítal všechny zúčastněné a potom už následovalo vystoupení Českého saxofonového kvarteta pod vedením Romana Fojtíčka. Soubor vystupuje na koncertech v Praze i v jiných místech ČR a spolupracuje se známými umělci. Zazněly především melodie George Gershwin a Kamila Běhounka. Oživením festivalu i akcí OS PŠS byla dvě vystoupení mužského pěveckého sboru Beseda z Valašského Meziříčí, v jehož řadách po desetiletí působil člen spolku Zdělců a pozdějšího občanského sdružení profesor Jiří Demel. Nedělním koncertem v soboteckém chrámu sv. Máří Magdaleny se nechali mnozí návštěvníci nalákat i na druhé vystoupení Besedy, jež se odehrálo v zahradě Šrámkova domu. Zde valašští zpěváci přednesli úpravy lidových písní pro mužský sbor. Dernisází skončila výstava Oldřicha Kulhánka, na níž vystoupili lektori recitačních dílen společně

s Hanou Kofránkovou. Další událostí byla vernisáž nové výstavy ve výstavní síni Galerie Karla Samšiňáka s názvem Máchovské motivy v drobné grafice. Kurátorovi Ivanu Kozlovi se podařilo shromáždit slušnou kolekci exlibris. Autory jsou namátkou Cyril Bouda, Vladimír Komárek, Karel Svolinský, Pavel Šimon, Josef Kábrt a další. Pro otevření výstavy zvolili Markéta Potužáková a Přemysl Rut Fragmenty KHM, podle svých vlastních slov analogicky k výstavě. Účinkujícím na vernisážích pořádaných občanským sdružením byl jako poděkování za vystoupení předán grafický list, který pro OS PŠS vytvořil malíř Jiří Bouda, jenž v Šolcově statku v minulosti již několikrát vystavoval. Výstava Máchovských motivů dokreslující letošní téma šrámkovského festivalu potrvá do 31. července, kdy ji vystřídá expozice rytin Martina Srba. Výstava soch Petra Kavana zůstane v lapidáriu celou sezonu. Z hojné účasti návštěvníků i kladných ohlasů z řad diváků lze soudit, že akce pořádané OS PŠS a J. Samšiňákem obstály v konkurenci mnoha vydařených programů letošního festivalu se ctí. 54. Šrámkova Sobotka sice končí, ale členové našeho občanského sdružení věří, že k té další, která se začne připravovat již od září tohoto roku, dokážou přispět alespoň stejným dílem jako letos.

Lenka Rancová, OS PŠS

Na Šolcově statku - Galerii Karla Samšiňáka.

Zleva: Jan Samšiňák, Ivan Kozel, Libor Vacek, Hana Trázníková, Přemysl Rut, Věra Slunéčková a Hana Kofránková.

Foto: J. Prokopius

SETKÁNÍ UČITELEK MATEŘSKÝCH ŠKOL POTŘETÍ

Ríká se „Do třetice všeho dobrého“, a tak v duchu tohoto rčení, ale především na základě opravdového zájmu o účast se uskutečnilo v rámci 54. ročníku festivalu ŠRÁMKOVA SOBOTKA 2010 třetí setkání učitelek mateřských škol.

Do Sobotky přijely učitelky z různých míst České republiky. Některé byly tzv. „přespolní“ – třeba z Jičína nebo z Dolního Bousova, jiné vážily opravdu dalekou cestu – například až z Frýdku Místku, Lubojat u Ostravy či ze Znojma. Na setkání tak měly zastoupení velké městské mateřské školy (třeba Liberecká s více jak dvěma stovkami dětí), nebo docela malé obecní (sotva s pětadvaceti).

Setkání bylo zahájeno v sobotu 3. července v knihovně F. Šrámka za účasti starosty města pana Stanislava Tláška, místostarosty města pana Jaroslava Šolce, vedoucího Městského kulturního střediska pana Jana Janatky a vedoucí knihovny paní Pavlínky Havlové. V úvodu byly osobně uvítány a představeny všechny účastnice setkání, a to nejen slovem, ale také chlebem a solí, tzv. „pouťou“ podanou členkami Vlastenecko-dobročinné obce baráčnické Sobotka. Všechny přítomné svým vystoupením potěšily a pozdravily děti z Mateřské školy Sobotka, která společně s časopisem PASTELKA setkání učitelek mateřských škol opět uspořádala.

Po krátkých vystoupeních šéfredaktora časopisu Pastelka, ředitelky Mateřské školy Sobotka Veroniky Macounové, starosty, místostarosty města a vedoucího Městského kulturního střediska byla otevřena výstava časopisu PASTELKA. V prostorách knihovny mohou najít inspiraci pro výtvarné aktivity s dětmi nejen učitelky mateřských škol, školních družin, prvního stupně základní školy, ale také tvořiví rodiče, kteří jsou ochotni věnovat čas svým dětem. Druhá část výstavy – v tzv. Galerii na schodech – je ve znamení „čtyř ročních dob“ a představuje výtvarné práce dětí z celé republiky. V nemalém počtu jsou mezi nimi také dětské práce žáků mateřských škol soboteckého regionu: z místní mateřské školy, z Mateřské školy v Libošovicích a Markvarticích. Obrázky dětí sobotecké „mateřinky“ vyzdobily i výkladní skříně na náměstí: v knihkupectví u pana Tomičky, v samoobsluze „U Baudisů“ a nově také v trafice M. Drápalové.

Nedělní dopoledne 4. července bylo věnováno první části prezentace zúčastněných mateřských škol. Byla to příležitost povědět něco o své mateřské škole, o tom, co zajímavého se podařilo s dětmi udělat. Byla to také příležitost k otázkám a odpovědím, k výměně zkušeností.

Hned první vystoupení učitelek litoměřické mateřské školy „Paletka“ všechny přítomné zaujalo. Obě paní učitelky – Iva Pospíšilová a Irena Rychnovská byly v Sobotce už potřetí. Jsou zdatnými výtvarnicemi a jejich nápady jsou velice inspirativní. Letos se navíc prezentovaly jako novopečené spolupracovnice časopisu PASTELKA, autorky námětů rukodělných aktivit. I to je možný výsledek setkání, že časopis objeví a získá

nové autorky. S sebou do Sobotky přivezly výrobky, které jsou naplněním tématu příštího ročníku časopisu PASTELKA, kterým je vesmír. Předváděním komety, planet, funkčního modelu sopky, rakety, vesmírného vozítka, kosmické lodi, astronauta, UFO, mimozemšťana nejen dokázaly, že téma je uchopitelné i těmi nejmenšími, ale že nádherné a oku příjemné výrobky lze udělat z docela obyčejných a běžně dostupných materiálů jako je papír, plastové lahve, barevné izolepy, vyřezaná „cédéčka“ atd.

Neméně zajímavá byla i další vystoupení v první části prezentace zúčastněných mateřských škol. Písemná dokumentace, fotografie, výrobky, výtvarné práce dětí spolu s průvodním slovem a živou diskusí byly potvrzením toho, že o výměnu zkušeností ze „všední práce“ mateřských škol je velký zájem.

Na nedělní odpoledne a podvečer byl plánován společný výlet. Jeho úvodem byla prohlídka zámku Humprecht. Učitelky – účastnice setkání – měly objednanou „speciální prohlídku“, včetně vstupu na ochoz a „na půdu“. Poděkování patří PhDr. Faměrové, kastelánce zámku, a také její dceři za vstřícnost a zejména zajímavý a pěkný výklad.

Pěší výlet, který měl bezprostředně navázat na prohlídku zámku, byl po společné dohodě posunut na čas po večeři. S ohledem na úmorné vedro to byla rozumná organizační změna. Vzniklé volno každá z účastnic využila po svém. Někdo zašel na koupaliště, někdo se věnoval „studii“ vystavených rukodělných výrobků v mateřské škole a dalších materiálů.

Smyslem pěšího výletu po okruhu Humprecht (parkoviště) – hotel Ort – Nepřívěc – Hájenska – Stěblovice – Větrák – Sobotka bylo nejen „protažení kostry“, ale hlavně praktické ukázky her, které lze využít při pěších vycházkách s dětmi v MŠ. Z učitelek se staly děti (nutno říci, že zcela bez zábran) a do her se všechny zapojily opravdu naplno.

Hlavním dnem setkání bylo pondělí 5. července. Celý den byl vyhrazen činnosti tvůrčích dílen. Nové poznatky, náměty a postřehy mohly účastnice setkání čerpat v hudební dílně, ve výtvarné dílně, v pohybové dílně a při cvičení s padákem. Dílny byly stejně jako v loňském roce otevřeny i dalším účastníkům festivalu (učitelům a studentům), učitelům z regionu, rodičům a dalším zájemcům. Dílnami jich kromě samotných účastnic setkání prošlo kolem třiceti.

Pro rodiče s dětmi bylo v pondělním dopoledni i odpoledni připraveno kreslení pastelkami s Pastelkou. Pod širým nebem se u zahrady sobotecké mateřské školy, v bezprostředním sousedství skákacího pastelkového hradu, otevřela „minigalerie“. Děti si pod vedením výtvarnic časopisu PASTELKA ak. mal. Dagmar Ježkové a Edity Plickové zkoušely dotvářet jimi připravené obrázky. Tvůrčí snažení pak prokládaly skotačením v nafukovacím hradu.

V úterním dopoledni 6. července pokračovala druhou částí prezentace zúčastněných mateřských škol. Tu doplnilo setkání s redakční radou časopisu PASTELKA. V úvodu dopoledního programu byly představeny celoroční hry časopisu PASTELKA jako náměty pro tvorbu

třídních vzdělávacích programů. Prakticky je doplnila svou osobní zkušeností pořádající Mateřská škola v Sobotce, která v tomto školním roce ve třídě předškoláků zorganizovala celoroční hru Plavba za pokladem. Odpoledne se ještě jednou prezentovala pořádající Mateřská škola Sobotka. Tentokrát návody a výrobou dárkových papírových taštiček pro různé příležitosti. Všechny zúčastněné paní učitelky si jejich výrobu s chutí vyzkoušely.

3. setkání učitelek mateřských škol bylo ukončeno ve středu 7. července dopoledne. Účastnice setkání byly seznámeny s nejbližšími plány časopisu PASTELKA, s obsahovou přípravou nadcházejících programových ročníků. Aktivně mohly zasáhnout do přípravy tématu sport (aneb ve zdravém těle zdravý duch), pro který na místě připravily písemné náměty. Závěr setkání patřil sdělení dojmů, připomínek a námětů pro další ročník. *Vše lze shrnout do jedné věty: o účast na dalším setkání projeví všechny zúčastněné paní učitelky velký zájem. A pohled organizátorů? Neudělali jsme si ostudu, Pastelka byla jako časopis účinně prezentována, získali jsme nové spolupracovnice pro jeho propagaci. Důstojně se prezentovala pořádající Mateřská škola Sobotka, město Sobotka a samozřejmě také Šrámkův festival.*

Miroslav Jalovecký, šéfredaktor časopisu Pastelka

totiž s naprostou pravidelností zamilovávala do všech možných členů redakce (spíše redakcí) Splav!u, což mne na existenci tohoto věstníku upozornilo více než dostatečně a přimělo mě to se o festival celkově více zajímat. Šrámkovy Sobotky se samozřejmě účastním pravidelně již mnoho let, a nesouvisí to pouze s osobním šarmem jednotlivých „splaváků“. Prošla jsem dětskými dílnami, a když už jsem si na ně připadala moc velká – tuším, že to bylo právě v kritické době nějakých patnácti let –, přesunula jsem se do knihovny jako pomocná síla. Zvedlo mi to jednoznačně prestiž, protože jsem mezi kamarády mohla machrovat klíči od příslušné místnosti (ano, v Sobotce se skutečně knihovna vešla do jedné jediné místnosti) a všichni mi chtěli pomáhat rovnat knihy do polic, aby si také na chvíli připadali důležitě. Letos bych nejspíš v knihovně seděla stejně jako v minulých letech schovaná mezi pultem a kopírkou, ale před pár týdny, a to doslova, tuhle skutečnost změnil jediný telefonát.

„Všichni tě budou milovat,“ řekli, když mi volali poprvé. „Potřebujeme tě. Jsi místní, služebně jedna z nejstarších. Znáš souvislosti. Budeš mít ze sebe dobrý pocit.“ Chvilí jsem ze sebe skutečně dobrý pocit měla. „Všichni tě budou nenávidět,“ řekli po tom, co jsem to vzala. Zamyslela jsem se. Týden se nevyspím a nic za to nedostanu. Budu ze sebe muset den co den ždímat slovní obraty, které se mou hlavou od maturitní slohovky neprohnaly. Budu muset vysvětlovat veřejnosti, proč si

SPLAV!

Sobotecký pravidelný lehce avantgardní věstník! neboli SPLAV! je festivalový deník, který vychází od roku 1999. Během dvanácti ročníků se mnohokrát změnila redakce, naposledy letos, kdy se šéfredaktorkou stala Soboťáčka Anna Buchalová a jedním z redaktorů další Soboťák Michal Sedláček. ZŠS na dalších stranách otiskuje čtyři články, které se v letošním SPLAV!u objevily.

Noční korektury v redakci.

Foto: J. Prokopius

SVIJANY NE!

Když jsem byla v pubertě, Sobotku jsem z duše nesnášela. Přišlo mi, že tady prostě chcípnu pes. Co dodat, puberta je velice rozšířená nemoc, která nás dříve nebo později postihne téměř beze zbytku všechny. Naštěstí se ale jedná o nemoc ve většině případů léčitelnou, takže ani u mne tato závažná choroba netrvala věčně, a navíc dokonce nesla i své ovoce. V kritických letech jsem se

redaktoři Splav!u opět píše, co se jim zlíbí. Jako nejmladší členka redakce se nejspíš párkrát pěkně ztrapním. Budu si muset nechat v jednom kuse dobře radit. Nebudu moc vysedávat neustále na příjemné zahradě s nakládaným hermelínem a kofolou s rumem. Budu muset přemýšlet. Budu muset přemýšlet adekvátně své funkci. Nebudu si moc v klidu vychutnat představení, aniž bych se nad ním hlouběji zamyslela a počkala si, co mi sdělí recenze, kterou následně zkritizuji. Budu se asi

muset během sedmi dní konečně naučit pracovat s počítačem. Budu se muset naučit dodržovat termíny a vyžadovat to od ostatních. Budu se muset naučit chovat reprezentativně. Budu muset mluvit s lidmi a tvářit se u toho vážně. Dobře, já to беру... ale ty hnusný Svijany teda pít nebudu!

Anna Buchalová

ŠRÁMKOVA SOBOTKA ZAHÁJENA SNADNO A RYCHLE

Když něco režíruje Hana Kofránková, můžeme si být na 99 % jisti, že to bude zajímavé. To znamená hlavně jedno: určitě se nebudeme nudit. Někdy se pozastavujeme nad podivností, někdy nás bolí bránice od smíchu – to ostatně záleží na individuálním vkusu každého z nás a především potom na těch, kdo se pod její režijní taktovku odvážně vydají. Při letošním zahájení to byli Tomáš Křikava, jinak také „styčný důstojník“ hudební dílny studentů, a festivalová stálice René Nekuda (pro připomenutí: to je ten, co nás loni na závěrečném večeru dílen tak usilovně přesvědčoval o tom, že má měkký pyj a jiné neřesti). Ač jsem se v prvních chvílích představení poněkud vyděsil, že se bude z jejich strany jednat o rádobu vtipný estrádní projev, již brzy poté mě chmury opustily – ono to totiž opravdu vtipné bylo!

Na rozdíl od nedešifrovatelných komiksů, kterými nás Splav! letos opět zásobuje, byl dokonce humor dvojice Nekuda-Křikava pochopitelný celému publiku, které

tvořili většinou návštěvníci postarší. A někteří z nich se zahájení i přímo účastnili. Když si totiž organizátoři uvědomili, jak to Máchovo výročí letos hezky vyšlo, (a že téma Sobotky je tedy jasné), začali se objevovat další a další jubilanti. Pravda, všichni jsou mladší než náš slavný rozervanec, kterému by tento rok bylo krásných 200, ale kdyby to zákony fyziky dovoľovaly, řekl bych snad, že paní Marie Nýdrová, která zakrátko oslaví již devadesáté narozeniny, ho ještě předběhne – elánu má totiž na rozdávání. A s touto sympatickou postarší dámou se na jevišti sálu spořitelny objevili i mladší oslavenci, za všechny připomenu paní učitelku Marii Sekerovou, sympatickou Leu z Íčka, naši slovnou slečnu šéfredaktorku Anču nebo nejčerstvějšího vyzna-vače jazyka, řeči a literatury Honzu Janatku mladšího.

Musím uznat, že mě letos slavnostní zahájení bavilo asi nejvíce za posledních několik let. Šlupka hrál krásně jako vždy a publikum se zapojovalo do programu skrze vědomostní test, kterým Nekuda s Křikavou prověřili naše znalosti o KHM. Otázky byly záluďné, bez mučení přiznám, že několik z nich mě opravdu zaskočilo (například jsem vůbec netušil, že Máj byl věnován nějakému Hynku Kommovi, pekařovi z Malé Strany, který byl pokoutní nekrofil). Speciálním překvapením potom byl menší upgrade sobotecké hymny, který spočíval v nahrazení textu „Znám já jeden krásný zámek“ Máchovým patetickým předzpěvem Máje, nazvaným „Čechové jsou národ dobrý“. Šlupkovi patří můj obdiv za to, že na stejný rytmus obou textů přišel. Asi je větší Soboták než já.

Michal Sedláček

Slavnostního zahájení se mimo jiné zúčastnili i ti, kteří letos slavili kulatá jubilea.

Zleva: Jeník Janatka 0 let, Karolína Plíšková 10 let, Anna Buchalová 20 let, Lea Vejclová 30 let, Aleš Vrzák 40 let, Libor Vacek 50 let, Jiří Deml 60 let, Marie Sekerová 70 let, Jiří Hraše 80 let. Foto: J. Prokopius

MÉ POPRVÉ

Tak dnes přišla řada s úvodníkem na mě. Jako všichni prvoredaktoři bych tedy měl poznamenati něco o své první aktivní účasti na festivalu, možná o setkání se Sobotkou vůbec. No, nevím. Mé první setkání se Sobotkou proběhlo, když mi byly dva měsíce. Tehdy jako malé pachole byl jsem vezen Škodou 105 vstříc dřevěnému srubu, v němž jsem pak mnoho let trávil prázdniny, tuhé zimy i parná léta. Ze svých dětských let si na Sobotku pamatuji jako na to město, kde mají krámky s jídlem, když ve spízi již nic není, na to město, kde dostanu žlutou limonádu a zbytek rodiny bude popíjet to žlutavé cosi s bílou pěnou, co mi tak strašně páchne. V pozdějších letech jsem pochytil, že v jistých letních dnech je město plné lidí, kteří hlučí, shlukují se a já moc nerozumím proč. Nelíbilo se mi to. Byl jsem tiché dítě a lidi jsem neměl rád.

V mých gymnaziálních letech se mnohé změnilo. Tak za prvé jsem zjistil, že to žluté cosi mi již chutná. Za druhé jsem přišel na to, že lidé vlastně nejsou tak špatní. A za třetí, že v oněch letních měsících, kdy ve městě je dost lidí, line se občas z různých míst libá hudba, onde

dni jsem nikdy nebyl, ale přece trochu je z dřívějších let znám, navíc jakožto redaktor jsem nikdy nepůsobil... Zřejmě rozhodlo, že mě zajímalo, co se zde všechno za ta léta změnilo. Řekl jsem tedy ano.

Po prvních dnech práce v redakci jsem zjistil, že tak úplně jednoduché to nebude. Člověk pracující a zároveň studující je zvyklý, že moc spát nepotřebuje, ale nároky zde jsou opravdu vysoké. Hledět do textu do pěti hodin do rána a udržet při tom pozornost po dni stráveném festivalovým rejdním odčerpává síly rychlostí přímo závratnou. Napsat práci za dvě a půl hodiny, když běžně je její tvorbou člověk zvyklý strávit půl dne, též klidu nepřidá. A pohled na sazeče, jenž k smrti vyčerpán, s krhavými očima, odchází o půl desáté hodině ranní konečně ulehnout, aby odpoledne opět vstal a jal se sázeti další číslo, vzbuzuje jen pocit zmaru. Přesto má práce v redakci své kouzlo. Společné usínání během korektur, dohady, zda zrovna této větě bude vůbec rozumět, to vše dává účasti na festivalu zcela novou vůni. A v neposlední řadě – nikdy nebudete mít takový pocit blízkosti duchu festivalu než jako jeho aktivní pozorovatel.

Martin Vlček

Téměř plný sál Městského divadla.

Foto: J. Prokopius

je zase slyšet báseň... Zpozorněl jsem. Počal jsem sem v těchto měsících jezdit častěji, poprvé jsem se účastnil čilého ruchu soboteckého. Mé poprvé asi tedy vlastně bylo tehdy.

Pak však přišla vysoká škola, práce, času začalo ubývat, cest do Českého ráje též. Až letos náhle přišla nabídka, zda bych nechtěl vypomoci v redakci Splav!u. Zauvažoval jsem. Pravidelným účastníkem Šrámkových

DEN ČLOVĚKA Z DÍLEN

Mám strach, že tenhle článek nebude příliš objektivní, protože mě při rozřazování přidělili do dílny k Liboru Vackovi, ne že bych litovala, ale dílna u Libora prostě není taková, jako u ostatních lektorů.

Můj den začíná o čtvrté ráno, ne že bych si snad přivstala, abych si opakovala texty, abych uspěla u pátečního kolečka a byla lepší a lepší, až budu nejlepší na celém světě, ale pro mnohé končí sobotkovský den právě v tuto dobu a posilnění více či méně alkoholickými nápoji, vyzkouší si, co se naučili v hudební dílně, než ulehnu ke spánku.

Další probuzení o osmé, zatím statečně vzdoruji, vstává první spolubydlící. Čtvrt na devět, druhá spolubydlící, přetáhnu přikrývku přes hlavu, ne, tak brzy mě z postele nikdo nedostane. O půl už vstávám sama, rychle se rozhodnuji, že sprcha bude zase studená, takže nemá cenu se mýt, srabsky to nechám na večer a jenom si vyčistím zuby, obleču se, ať je horko nebo zima, v kalhotách je vždycky prima, ale ty jsem si nevzala, tak budu zase večer klepat kosu v sukýnce.

Po snídani, kterou taktak stihnu, ale ostatně nejsem sama, vyrazím jako poctivá studentka na přednášku, abych své vyučující okouzila příští rok nově nabytými vědomostmi. Trochu si užiji se staršími dámami, které mi materiály, které jsou rozesílány, nepodávají, a pak argumentuji tím, že „my mladí si to všechno stáhneme na tom internetu“.

Po přednášce jdu na dílnu, náš vedoucí tam sedí už od konce snídane, jsem asi třetí na řadě, čekám, až na mě dojde, naštěstí jsem si s sebou vzala dobré knížky, tak mám co dělat, v družině je fajn matrace, tak se tam válím, jen občas zalituji, když je nějaký zajímavý program, ale co kdyby mě někdo předběhl?

Cha, už nastala moje slavná hodinka. Moje recitace za moc nestojí, nepřijela jsem sem ale s tím, že ze mě bude mistr. Je ale fakt, že když moje doba skončí, býváme oba tak unavení, že si Libor musí zajít na cigáro a já na nějaký zákusek, jeden z obvyklých šesti denně, protože místní šlehačka z cukrárny nemá chybu!

Po zákusku bud' stihnu ještě v jedenáct nějaký program, nebo se to protáhlo a já jdu na oběd, asi se odsud vrátím jako puclík. Po obědě bud' nějaké divadlo, autorské čtení, koupání, když je vedro, nebo, a to asi nejčastěji, čekání na emoční vypětí v dílně. Libor zkouší do mého textu vložit moje vlastní pocity, já se snažím, ale vzpomínat na mého milovaného, který je touhle dobou asi 400 kilometrů daleko, je drásání rány solí. K večeru zajdu na autorské čtení nebo poslech rozhlasové hry, dneska jsem vynechala, protože hodina a půl mi připadá opravdu hodně, Kubovi, který hry pouští, nezavídím, protože mně ten vizuální podnět vyloženě chybí.

Večer divadlo, pak nějaký koncert, od piva, které popijíme ve Šrámkově zahradě, se postupně přesuneme k vínečku na koupališti. Povídání je dlouhé, ale po půlnoci končí, už nám prsty zčehly trochu moc a už se to nedá vydržet.

Tentokrát se sprcha nedá odkládat, klepu se jak ratlík, protože mám dojem, že ty povídky o tom, že tu občas bývá i velmi vlažná voda, jsou pohádky pro malé děti. Vyčistím si zuby, vpadnu do postele, abych se zahrála, mejkap vzorně recykluji, je to ten samý už od pondělka. Dobrou noc!

Věra Olšanská, studentka PF MU Brno

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Před 300 lety, **8. 8. 1710**, zemřel majitel kosteckého panství, nejvyšší purkrabí Heřman Jakub Černín z Chudenic. Sobotce věnoval opravenou starou radnici na náměstí a v roce 1688 založil piaristické gymnázium v Kosmonosech. **19. 8. 1850** zemřel sobotecký purkmistr, kupec z čp. 6 Josef Hájek. **15. 8. 1870** se v Turnově narodil historik našeho kraje Josef Vítězslav Šimák. V roce **1900** se narodili **6. 7.** malíř černínského cyklu na Humprechti Richard Wiesner, **22. 7.** historik a znalec Černínů Zdeněk Kalista a **28. 7.** spisovatel a literární historik Josef Knap. Na chalupu v Podkosti ráda dojížděla spisovatelka Vlasta Gregorová-Ječná, narozená **3. 7. 1920. 14. 7. 1920** se narodil nejlepší sobotecký lehký atlet Přemysl Dolenský. **6. 7. 1930** zemřel sobotecký učitel a přírodovědec František Duchoň. **26. 8.** by bylo osmdesát let ing. Mikanovi Holanovi. **12. 7. 1980** zemřel redaktor znamenité semilské Besedy, obrázkového časopisu Českého ráje Josef V. Kučera. **29. 8. 1990** zemřel samšinský chalupář, spisovatel a výtvarník Zdeněk Adla.

-KB-

KRAJANSKÉ HROBY

Dnešní naše zastávka na pražském Vyšehradě má opět jubilejní příčinu. Naším cílem je moderní místo posledního odpočinku příslušníků starého soboteckého **rodu Egerových**. Jeho nejznámějším příslušníkem byl asi ing. Karel Eger (30. 8. 1860 Sobotka – 21. 7. 1930 Praha). Jeho otec Karel Eger (zemřel 1917) provozoval v Sobotce na náměstí v domě čp. 216 hospodu, kde se mj. také hrávalo před 1. světovou válkou loutkové divadlo. Mladý Karel vystudoval reálku v Liberci a v Jičíně a chemii na Vysoké škole technické v Praze (1881). Pak pracoval v několika cukrovarech (Poděbrady, Doksany, Dolní Bousov; řediloval v Úžicích a v Mnichově Hradišti). Jako ředitel mnichovohradištského cukrovaru a velkostatku se stal úspěšným podnikatelem a provozoval několik továren v Mladé Boleslavi (pekárna, barvírna a tiskárna hedvábí, mlýn). Působil i ve vedení řady potravinářských společností (Středočeský cukrovarnický spolek, Česká akciová mlékárna). Za své zásluhy získal rytířský kříž Františka Josefa I. Byl i literárně činný, vydal několik odborných prací věnovaných cukrovarnictví a podnikání. Přispíval také do Věstníku soboteckého.

Manželka Zdenka (29. 10. 1878 – 18. 2. 1940) byla dcerou mladoboleslavského poslance JUDr. Josefa Slavíka. Krátce působila jako operní pěvkyně.

Z jejich dětí vynikl syn ing. Josef Eger (20. 6. 1900 Úžice – 8. 1. 1983 New York). Po vzoru otce vystudoval rovněž reálku (Praha, Mladá Boleslav) a chemii na Vysoké škole technické v Praze (1922, doktorát 1926). Po smrti matky a bratra Karla (14. 1. 1884 - 13. 5. 1939) převzal rodinné podniky v Mladé Boleslavi. Po jejich znárodnění roku 1948 emigroval a potom působil v chemických podnicích v Německu, ve Francii a v USA.

Syn dr. ing. Jaroslav Eger (25. 11. 1902 – 28. 2. 1954) byl ředitelem papírny v Podolí u Bělé a v Hněvousicích

u Mnichova Hradiště.

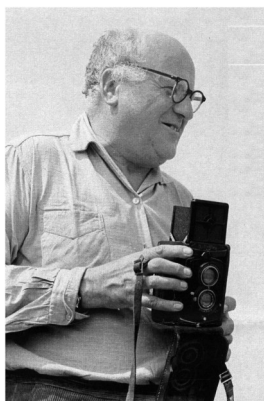
Dcera Zdenka (20. 5. 1899 – 17. 4. 1967) byla provdána od roku 1919 za ing. Vojtěcha Puce. V roce 1916 vydala pod pseudonymem Zdenka E. Budovcová básnickou sbírku Prvosenky.

-KB-

Hrob rodiny Egerových. Foto: H. Kábová

ARCHEOLOG RUDOLF TUREK

Český ráj má štěstí, že je rodištěm nejen mnoha významných historiků, ale i archeologů. Dva z těch nejznámějších mají letos kulatá výročí: univ. prof. Jan Filip z Chocnějovic, mj. autor knihy Dějinné počátky Českého ráje (1947), se narodil 25. prosince 1900 a mladoboleslavský rodák dr. Rudolf Turek by se letos dožil rovné stovky.

Dr. Rudolf Turek (20. 6. 1910 – 13. 11. 1991) patří dodnes k respektovaným znalcům nejstarších dějin našeho kraje. Od mládí se podílel na vykopávkách v okolí Mladé Boleslavi, brzy po nástupu do Národního muzea se věnoval výzkumu Prachovských skal. Výsledky shrnul v knize Prachovské skály na úsvitě dějin (1946). Kopal i mohyly u Nadslavi a hradiště v Kalu u Hořic. Hlavní, dalo by se říci celoživotní zájem věnoval období vzniku českého státu a bojům Přemyslovců se Slavníkovci. Prokopával slavníkovskou Libici a napsal řadu odborných knih, snad nejznámější jsou Čechy na úsvitě dějin (1963), Čechy v raném středověku (1982) a Počátky české vzdělanosti (1988). Počet jeho přednášek, článků a výstav jde do stovek. Byl též výborným znalcem české numismatiky a onomastiky a dlouholetým starostou Společnosti přátel starožitností českých. Z mnoha zahraničních ocenění si nejvíce vážil Herderovy ceny.

Jsem opravdu rád, že se na doktora Turka nezapomíná. Nezapomínají nejen jeho žáci a pokračovatelé, jeho přátelé, ale podstatné je, že nezapomíná ani Mladá Bole-

slav, kterou tolik miloval. Psal o její minulosti, zkoumal nejstarší dějiny města a okolí, přednášel zde. A Boleslav mu jeho přízeň opětovala a opětuje. Muzeum Mladoboleslavska ve spolupráci s Národním muzeem a Archeologickým ústavem AV ČR uspořádalo k Turkovu jubileu reprezentativní výstavu (5. června – 3. října 2010 v mladoboleslavském hradě) a zorganizovalo 17. června 2010 v sále Kulturního střediska Svět odbornou konferenci Rudolf Turek a archeologie Pojizeří. Zúčastnili se jí mj. členové Turkovy rodiny, univ. prof. Jiří Sláma, senátor Jaromír Jermář a několik desítek zájemců z celé republiky.

Po skončení odborného programu navštívili přítomní hrob Turkovy rodiny na místním hřbitově, kde krátce pohovořili prof. Jiří Sláma a za Pekařovu společnost Českého ráje Karol Bílek. Z této řeči vyjímáme:

„Pamatuji se, že jednou došlo k nezapomenutelné situaci. Bylo to, tuším, při oslavě jeho sedmdesátin či pětasedmdesátin v Kulturním domě v Mladé Boleslavi. Pronášely se projevy, děti z hudební školy předvedly své umění, pan doktor poděkoval a dostal při tom otázku, čím se udržuje v tak výborné pracovní kondici. Jeho odpověď zněla, že mu pomáhají tři faktory: krásné rodinné zázemí, láska k hudbě a víra v Pána Boha. Následoval ohromný potlesk, ale zároveň bylo vidět tuze rozpačitou reakci, ba zděšení ve tvářích oficiálních představitelů strany a města v předních řadách publika. Myslím, že se k potlesku nepřipojili...

Dovolte mi ještě osobní vzpomínku na setkání s panem doktorem. Bylo to někdy v polovině 50. let, kdy jsem jako dospívající kluk, ale velký sobotecký lokálpatriot prováděl na Humprechtě. V té době jsem již znal jeho článek o pravěku Sobotecka ze sborníku Sobotka 1498-1948 a byl jsem moc šťastný, když nás přítel dr. Samšíňák seznámil. Pak jsme se občas vidali, když pan doktor Turek zavítal do Sobotky, kde měl dobré přátele z gymnaziálních studií, zvláště hoteliéra Ladislava Hortlíka z Búrovny. Rád také vidal o rok starší kolegyni z gymnázia Drahušku, mou matku.

Občas jsme se vidali i v Praze, korespondovali jsme, ochotně mi napsal několik článků do Zpravodaje Šrámkovy Sobotky, do Listů starohradské kroniky a do sborníčku Sobotka 1988, ochotně přijel přednášet do Sobotky i na Staré Hradě. Já zase rád čítal jeho studie a knihy. Mám je většinou od něho podepsané. Škoda, že nedošlo k zakoupení chalupy v Sobotce, jak rodina zamýšlela.

Jednou koncem 80. let jsme se náhodou setkali v tramvaji při mé pracovní cestě do Prahy. To už mu přibýla po překonání úrazu do ruky hůl, ale jinak byl stále stejný: usměvavý, hovorný, s encyklopedickými znalostmi a úžasnou pamětí. Hodně radosti nám přineslo v roce 1990 obnovení Pekařovy společnosti Českého ráje, na jejíž ustavující valné hromadě přednášel o profesoru Josefu Pekařovi a kdy byl zvolen jejím prvním čestným členem. A pak už jen rozloučení ve strašnickém krematoriu v listopadu roku 1991.

Vzpomínám na pana doktora Rudolfa Turka často – a jsem rád, že je nás stále ještě hodně, kdo jsme ho měli rádi a moc jsme si ho vážili. Dnešní den to potvrdil.“

Karol Bílek

DVACET LET OBNOVENÉ PEKAŘOVY SPOLEČNOSTI ČESKÉHO RÁJE

V letošním roce vzpomíná Pekařova společnost Českého ráje 20. výročí svého obnovení. Původní Společnost pro povznesení Českého ráje vznikla v okruhu přátel maloskalského básníka Vincence Jana Matiny roku 1936 a po roce přijala do svého názvu jméno zemřelého českého historika. Činnost nuceně ukončila počátkem 50. let minulého století.

Hned po listopadu 1989 jsme začali uvažovat o jejím obnovení. Došlo k němu po úspěšném setkání zájemců ve Starých Hradech a po několika schůzkách přípravné skupiny a vypracování stanov v říjnu 1990 na ustavující valné hromadě v Turnově. Prvním předsedou se stal RNDr. Karel Samšíňák.

Dnes má PSČR za sebou dvacet roků činnosti. Sdružuje asi stovku milovníků Českého ráje z řad historiků, muzejníků, archivářů a dalších zájemců z celé republiky i ze zahraničí. Jsou všech věkových skupin, od studentů po důchodce. Náplní činnosti jsou přednášky, putování po památkách, publikační činnost atd. Podařilo se např. odhalit několik pamětních desek zasloužilým rodákům oblasti, vrátit Pekařovo jméno do názvu gymnázia v Mladé Boleslavi, spolu s pražským Sdružením historiků pořádat soutěž o nejlepší historickou publikaci pro mladé autory, soutěže pro kronikáře, pro školy apod. Trvalou hodnotu má pořádání vědeckých konferencí věnovaných významným osobnostem a událostem Českého ráje, z nichž vycházejí cenné sborníky. Hlavní tiskovou tribunu PSČR je sborník Z Českého ráje a Podkrkonoší.

20. výročí obnovení činnosti vzpomněla PSČR v sobotu 26. června 2010. Členové i hosté se sešli na zámku Hrubý Rohozec. V kapli se zúčastnili koncertu manželů Lédlových a vyslechli slavnostní projevy k výročí PSČR. Jednání pozdravili i starostka Turnova PhDr. Hana Maierová, zástupce České archivní společnosti Mgr. Pavel Pilz a místopředseda Asociace muzeí a galerií ČR PhDr. Luděk Beneš. Pak si přítomní prohlédli za vedení kastelána Jiřího Holuba nově instalované prostory zámku a odjeli na jenišovický hřbitov k hrobu prof. Josefa Pekaře, kde promluvil prof. Zdeněk Beneš a historikův synovec ing. Josef Pekař. Po zastávce u Pekařů v Daliměřicích následovala kulturní část vydařeného setkání na Dlaskově statku v Dolánkách u Turnova.

Karol Bílek, předseda PSČR

ZA PROFESOREM FRANTIŠKEM ČERNÝM

(21. 2. 1926 v Jaroměři – 12. 6. 2010 v Praze)

V pondělí 21. června jsme se v obřadní síni pražského strašnického krematoria rozloučili s teatrologem, univerzitním profesorem PhDr. Františkem Černým, DrSc. Vynikající divadelní historik znal kulturní tradici Sobotky, především tu část, která se vztahuje k ochotnickému divadlu. Patřil mezi ty, kteří tu pobývali, báдали a před-

nášeli, kteří přinášeli sílu a kouzlo své osobnosti. Prof. Černý významnou osobností vskutku byl. Působil jako proděkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy ve dnech sebeupálení a pohřbu Jana Palacha v roce 1969, zastupoval v té době nepřítomného děkana, a tak v období tzv. normalizace nesl „cejch“ člověka nepřilíhajícího. Pro odborné i lidské kvality byl zvolen prvním děkanem své domovské fakulty po listopadu 1989.

Jméno Františka Černého zůstává zapsáno především v české divadelní historii. Zanechává po sobě obrovské dílo – od recenzí a článků přes skripta a další výukové nebo přehledové texty po objemné, úctyhodné svazky; jeho bibliografie obsahuje na tisíce položek. Věnoval se celé šíři tématu – režii, herectví a divadelním souborům, dramatu, divadelním domům, divadelní kritice a kultuře, metodologii oboru... Jako autor i hlavní redaktor se podílel na základním díle, čtyřsvazkových Dějinách českého divadla (1968–1983), participoval na monografii Divadlo v Kotečích (1992), na reprezentační publikaci Sto let Národního divadla (1983) i na Slovníku umělců divadel Vlasteneckého, Stavovského, Prozatímního a Národního (1988), dále napsal řadu samostatných prací, první o Haně Kvapilové (první vydání 1960), další o Františku Smolíkově (první vydání 1983), významné jsou jeho Kapitoly z dějin českého divadla (2000). Mnohé publikace – vzpomínky, výbory textů aj. připravil k vydání a zpracoval jako editor nebo opatřil úvody či doslovy. Uměl se přenést i k jiným žánrům, jak o tom svědčí jeho dobově novátorské Putování se starými pohlednicemi z Hradce Králové do hor (1988), vydané v královéhradeckém Kruhu.

Na seznámení s prof. Černým v soboteckém městském archivu v době, kdy byl ještě umístěn v přízemí soboteckého děkanství, vzpomíná Karol Bílek. Pan profesor tehdy přijel shánět ilustrační materiál pro Dějiny českého divadla. Nadšeně hleděl na fotografii Mánesova návrhu stropu soboteckého divadelního sálu či na subskripční listinu příspěvků na obnovu požárem zničeného Národního divadla s podpisem Františka V. Jeřábka a dalších Sobotáků, kterou zařadil do třetího dílu publikace. Černý věnoval pozornost dějinám činoherního divadla v našem kraji, mj. uvítal expozici Muzea českého amatérského divadla v Miletíně v roce 2006, při jehož zrodu byl váženým rádcem. Využil i materiály o ochotnickém divadle v Dětenicích od Jana Voláka. Sobotku měl rád. Důvodem bylo životní zkušeností dané pochopení pro kulturní aktivity na malém městě, které v našem případě sledoval i prostřednictvím Zpravodaje Šrámkovy Sobotky. A nejen sledoval, také jim pomáhal. Jeho jméno najdeme mezi autory soboteckého časopisu např. v letech 1973 (článek k padesátinám literárního historika a editora Šrámkova díla Mojžíra Otruby), 1978 (edice nakladatelské vzpomínky na F. Šrámku), 2003 (pozdrav k jubileu Aleše Fetterse)...

Vzpomeňme i jeho přednášky o Františku Věnceslavu Jeřábkově ke stému výročí úmrtí, kterou pronesl 26. března 1993 v zaplněné sobotecké knihovně. Odměnou mu bylo přivítání na palubě autobusu, který ho s manželkou do Sobotky přivázel, po přednášce posezení v přátelském kruhu, organizované knihovnicí Alenou Pospíšilovou, a výlet na proslulé pracoviště literárního archivu Památníku národního písemnictví ve Starých

Hradech k Bílkovým, uskutečněný následující den. Možná tehdy vznikla fotografie, na níž kráčí s manželkou po zasněženém nádvoří. Ve starohradském archivu se příležitostně rád zastavoval. Upravený text přednášky vydal, se sobě vlastní ochotou, vlídností a bez nároku na honorář, jako druhý svazek Knihovničky Českého ráje pod názvem Dramatik František V. Jeřábek (1993), sobotecká autogramiáda se uskutečnila 10. prosince.

V Černého pracích se pochopitelně setkáváme vedle Jeřábka i se jmény dalších soboteckých rodáků, Turnovského nebo Šrámků. Jak to bývá, k Sobotce ho zčásti přitáhl právě Šrámek. Jemu věnoval soustavnou pozornost; účastnil se vydávání jeho díla a Šrámkův dům rád navštěvoval. Milka Hrdličková-Šrámková ho v závěti uvedla jako odborného literárního poradce nerealizované správní rady, která měla v Sobotce pečovat o Šrámkův odkaz. Do desátého svazku Spisů Fráni Šrámků (Červen a jiná dramata, 1959) napsal zásadní studii Šrámkův jevištní svět. Samozřejmě jsme se s ním setkávali na Šrámkových Sobotkách, úvod projevu při zahájení 34. ročníku festivalu, nazvaný Šrámkova Sobotka dnes (ZŠS, 1990, č. 3), pojal osobněji a vzpomněl mj. svých návštěv města od doby středoškolských studií, své přednášky Šrámek a divadlo na prvním ročníku festivalu v roce 1957 nebo na rok 1983, kdy tématem festivalu byla Česká jevištní řeč a on přednesl příspěvek Divadlo ve službách českého jazyka, a styků s manželi Hejnovými. Dále vlídnými slovy ocenil význam Šrámkovy Sobotky, „shromáždění k oslavě jazyka“, kde se udržoval „relikt slavných českých kantorských tradic“, a za to, že „to byla shromáždění nesená humanitními a kulturními snahami“. Profesor Černý patřil i k lektorům festivalové literární soutěže.

Jeho zájem o Šrámků se snoubil se zájmem o bratry Čapky a jejich svět. Profesor František Černý patřil k zakládajícím členům Společnosti bratří Čapků, řadu let byl jejím předsedou, jednou z jeho zásadních prací je kniha Premiéry bratří Čapků (2000) o dramatickém díle obou bratrů. Napsal ochotně předmluvu k dalšímu svazku sobotecké knihovničky, Fettersové práci Přátelé Karel Čapek a Fráňa Šrámek (2002). Sobotečtí přispěli na pražský pomník bratří Čapků, který byl s vynaložením nemalého Černého úsilí postaven v roce 1995. S Alešem Fettersem a Janem Bílkem se přátelsky setkal v roce 2001 v průběhu konference o Čapkových pátečnicích... Měl radost z vydání necenzurované verze Kubkovy vzpomínky na návštěvu pátečníků u prezidenta Masaryka (ZŠS 2002).

Ve svých pracích i v životě se rád vracel do svého kraje. V několika knížkách oslavil rodnou Jaroměř i její divadlo – Divadelní život v Jaroměři 1819–1918 (2003), vzpomínkami Ve městě u tří řek (2005). Ty ohlašoval již v roce 2000, kdy se vyjadřoval ke Šrámkově Sobotce konané pod heslem Slovo a paměť (ZŠS 2001). Dalším kouskem Černého vzpomínek jsou tituly Za divadlem starým a novým (2005) a Divadlo v bariérách normalizace 1968–1989 (2008). Posledním jeho knižně vydaným dílem jsou vzpomínky Normalizace na pražské filozofické fakultě 1968–1989 (2009). František Černý se totiž nevyhýbal nikdy ani takovýmto tématům, po celý svůj velmi aktivní život patřil k lidem, kteří nesli

v sobě a kolem sebe šířili masarykovské demokratické ideály. I díky tomu zůstane v paměti těch, kdo se s ním v životě sešli. V dopise Janu Bílkovi z března 2010 uvedl: „snad mi vyjde kniha Toulky po světě, napsaná už v půli devadesátých let, v níž bude, jako první obrázek – Semtinská lípa“.

Pane profesore, děkujeme!

Jan Bílek - Karol Bílek - Aleš Fetter

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

A TI DALŠÍ ...

Přátelé Šolcova statku, jinak také „Spolek zdělanců“, se poctivě snaží udržet tradice a kontinuitu společenství, které se tam už desítky let schází, zejména při Šrámkových Sobotkách. Svědčí o tom i letos vydaná publikace medailonků, nazvaná „a ti další...“

Proč „další“, co letošnímu svazku předcházelo? Úvodem můžeme připomenout studii Jiřího Demela o osobnosti a díle malíře **Zdeňka Mlčocha** (2002; vydal Klub přátel města Sobotky a přátel Zdeňka Mlčocha). Na začátku „edice“ byl **Zpěvník třiceti nejmilejších písní Spolku „Zdělanců“ při Šolcově statku v Sobotce** (2003), „věčný“ kalendář **Od Sobotky do Sobotky** (2004, pod každým „měsíčním“ obrázkem příslušný počet čísel bez označení neděle). Následoval **Almanach Vzpomínky a vyznání Spolku Zdělanců** (2006). – A pak přišla na řadu trojice „medailonů“ – brožurek věnovaných osobnostem, které společenství vytvářely: **Karel Samšíňák** (2007), **Jaroslav Šimůnek** (2008) a **Jiří Demel** (2009).

Letošní publikace je věnována pěti dalším, kteří už odešli do nenávratna: **Anince Kafkové, Vladimíru Komárkovi, Františku Malému, Zdeňku Mlčochovi a Sergeji Roulovi**. Všichni se tak či onak nesmazatelně zapsali mezi přátele a obdivovatele Šolcova statku a Šrámkových Sobotek, všichni, každý po svém přispěli k oblíbě soboteckých setkání. V každém z pěti medailonků najdeme vedle vzpomínek a ocenění jejich přínosu i stručné údaje životopisné a základní data. Tak jako všechny předchozí publikace této edice nechybí fotografie a reprodukce grafických listů tvůrců se Sobotkou spjatých.

Zájemci mohou publikace získat nejen o festivalových dnech, ale i při vernisážích a dalších akcích v Šolcově statku.

Aleš Fetter

CO JE TŘEBA ŘÍCI LIDEM Z vernisáže výstavy na Šolcově statku

Vlídný první srpnový den přivítal na zahradě Šolcova statku v Sobotce asi padesátku návštěvníků. Ten den se v Galerii Karla Samšíňáka konala vernisáž nové výstavy: Martin Srb – Rytina. Kurátor výstavy Ivan Kozel přivítal přítomné a předal slovo panu Karlu Macháčkovi, který pohovořil o autorovi i jeho díle. Martin Srb se narodil 29. 9. 1954 v Praze. Zprvu pracoval jako rytec-medailér, později se ve Státní tiskárně cenin začal zabývat studiem bankovkové grafiky. V oboru se vzdělával

pod vedením akademických malířů Karla Šafáře a Ladislava Karouška. V roce 1984 započala i jeho spolupráce s prof. Josefem Lieslerem. Koncem osmdesátých let začal tvořit první známky, do současné doby vzniklo jeho rukama na sto těchto malých uměleckých výtvorů. V poutavém vyprávění se posluchači dozvěděli mnoho zajímavostí o tom, jak vůbec poštovní známka vzniká a jak úzká spolupráce musí být mezi autorem návrhu a rytcem. Předvedená výstava pak předkládá průřez celou tvorbou Martina Srba od kreseb, grafik a grafických prepisů návrhů poštovních známek až po grafické zpracování cenných listin. Je i zachycením výsledku dlouhodobé spolupráce s Adolfem Absolonem a manželi Knotkovými. Autor tak zpracovává bohatství námětů – jak přírodních, tak městských scénérií, historických událostí, postav, portréty osobností atd. Instalace výstavy v prostorách starého roubeného domu působí velice hezky a získala si uznání návštěvníků i některých vzácných hostů, mezi nimiž nechyběl ani Dr. Absolon, nebo nestor českých rytců pan Bedřich Housa.

Krásný dojem z vernisáže umocnilo i vystoupení pana Alfreda Strejčka, v jehož podání posluchači vyslechli velmi současně znějící úvahy Chalíla Džibrána, Tomáše Bati a Antoina de Saint-Exupéryho, které je možno shrnout pod název úvahy posledně jmenovaného – Co je třeba říci lidem.

Výstavy v prostorách Šolcova statku už po desítky let říkají úspěchanému světu cosi o potřebách zastavení se s krásným uměním. Návštěvníci mohou výstavu vidět až do 20. 8. 2010.

Alena Ryšanová, OS PŠS

JEZDECKÝ KLUB SOBOTKA

SOBOTKA NAVÁZALA NA ÚSPĚŠNOU TRADICI

Kolbiště pod zámek Humprechtem v Sobotce se stalo v minulých dnech 24. - 25. července místem setkání milovníků ušlechtilých koní. Tamní jezdecký klub zde už uspořádal VIII. ročník Memoriálu Vladimíra Havránka.

Přestože sobotní počasí, zejména v ranních hodinách, vypadalo velice nepříjemně, nakonec se přece jen umoudřilo a uskutečnilo se 176 startů. Letošní program byl obohacený o Mistrovství začínajících jezdců a Mistrovství blondýnek. Soutěž vzorně zaštitila firma A&Lexxride z Turnova, která věnovala soutěžícím věcné ceny v hodnotě 27 000 korun. První cena bylo sedlo, dále uzdečka, deka, dvě sady transportních chráničů. Pro první tři byly připraveny medaile a pro vítěze i nádherný pohár.

Druhou novinkou letošního ročníku bylo I. Mistrovství blondýnek. Zde soutěžící nemusely měnit natrvalo barvu svých vlasů, ba dokonce ani pohlaví. Vše záleželo na jejich fantazii, jak splnit kritéria a mezi blondýnky se tak zařadit. V této soutěži nastoupilo celkem 44 dvojic, z nichž 21 se hodnotilo jako

Momentka ze závodů.

Foto: L. Janatková

blondýnky. V této soutěži zvítězil opět Jan Chýle, tentokrát v sedle Giny H, druhá k radosti publika byla domácí Veronika Havířová - Twist Runner a jelikož jela za blondýnky, získala tak zlatou medaili a první „blondatý“ mistrovský titul. Druhé místo a tedy stříbro získala stejně jako před týdnem na Mistrovství České republiky Lenka Matunová - Pepíček (JK Hlaváč) a Lenka vybojovala i bronz v sedle druhého koně Star Boy. Pro úplnost třetí v otevřené soutěži skončila M. Kvapilová s Lyrrou (TJ Hřebčín Kubišta).

K soutěži L* Cena Města Sobotky nastoupilo 23 dvojic, kdy osm z nich absolvovalo parkur čistě. Jan Chýle potvrdil, že se mu pod Humprechtem opravdu daří, ostatně tomu tak bylo i v otevřené soutěži, kdy obsadil se svými koňmi první a třetí místo. Vrcholem dne byl Memoriál Vladimíra Havránka - Parkur S* s účastí 11 dvojic. I zde zopakoval Jan Chýle výkon z předchozí soutěže a první i třetí místo bylo opět jeho. Stříbro vybojoval tentokrát Vladimír Kukla s Jinou (JK VIA Lysá nad Labem).

Soutěžilo se od 9 do 19.30 hodin. Pro diváky byla připravena tombola se stovkou hodnotných cen. 13 cen zůstalo na neprodaných losech a byly tak převedeny jako ceny pro jezdce na neděli. Výjimku tvořila živá krůta, která byla vydražena v dražbě.

Samotné kolbiště s výhledem na zámek Humprecht patří, jak s hrdostí uvádí tajemnice tohoto závodu Alena Brixí, k nejkrásnějším jezdeckým plochám v České republice. Toto místo zde bylo zvoleno již před 30 lety, kdy původně patřilo zemědělskému družstvu Sobotka. Využívané bylo od roku 1974. V roce 1991 zde však došlo k vynucené „pauze“ na dlouhých deset let, kdy koně i část pozemků byly navraceny restituentům. Zlom k lepšímu nastal až v roce 2001, kdy parta nadšenců znovu ustavila v Sobotce jezdecký klub, a tak navázala na úspěšnou tradici minulých let, kdy se věnuje nejen parkuru, ale i s velkým úspěchem získává ocenění v

Kolbiště pod Humprechtem.

Foto: L. Janatková

soutěži v jednospreží. V roce 2009 zde získali titul vicemistra ČR v jednosprežní soutěži a je zde i vítězka oblastního přeboru Českého ráje v juniorech.

I v letošním roce, jak Alena Brixí prozradila, mají dobře „rozjetou“ soutěž pro vozataje i pro samotné jezdce.

V letošním 8. ročníku bylo přihlášeno 176 koní. Zajímavostí je, že zde absolutně převládají ženy - jezdkyňe.

Mezi početnými diváky Memoriálu VI. Havránka byl také **ing. Josef Tábořský, náměstek hejtmána Královéhradeckého kraje**. „Se zájmem už řadu let sleduji výkony tohoto jezdeckého klubu,“ řekl. „Oceňuji jejich výsledky, zvláště, když vidím v jakých podmínkách se tyto úspěchy rodí. Je to především dáno jejich usilovnou denodenní prací, kdy o koně je třeba se starat, pečovat, dávat jim kvalitní krmiva. A kůň, stejný přítel člověka jako pes, mu to vrácí v krásném vztahu, který mnohdy trvá dlouhá léta. Proto, jako kraj, podporujeme i přes stávající hospodářskou krizi tyto aktivity v kultuře i sportu.“

„Nu, a my v Sobotce“ - dodávají shodně **starosta města Stanislav Tlášek a místostarosta Jaroslav Šolc**, „máme zájem, aby naše město, známé lidovou architekturou, ležící v blízkosti hradu Kost, hradu Trosky i zámku Humprecht, se neustále měnilo k lepšímu, bylo místem vhodným k návštěvě i dlouhodobějšímu pobytu našich i zahraničních turistů. Historické město Sobotka i s vynikajícím jménem našeho jezdeckého klubu si to věru zaslouží.“

Oldřich Houška

Stanislav Tlášek, starosta města, Josef Tábořský, náměstek hejtmána Královéhradeckého kraje a Jaroslav Šolc, místostarosta města Sobotka.

Foto: O. Houška

PROHLÁŠENÍ JEZDECKÉHO KLUBU KE ZNEČIŠŤOVÁNÍ MĚSTA

V souvislosti s množícími se stížnostmi občanů města, které nám v polovině června tohoto roku tlumočil ing. Šourek vydává JK Sobotka toto prohlášení.

Všichni členové JK a majitelé koní ustájených v JK jsou poučeni a podepsali protokol, ve kterém se zavazují uklidit po svém koni trus ve městě. Zde však musíme požádat občany o jistou míru trpělivosti, neboť není v silách jezdce či vodiče, aby toto učinil okamžitě. V první řadě musí totiž zajistit bezpečnost sobě, všem účastníkům silničního provozu a v neposlední řadě zvířeti. Tudíž musí nejprve zvíře odvést do stáje a následně se vrátit uklidit „nadělení“, které jeho kůň spáchal.

Toto prodlení může být do 3 hodin, ale po tomto časovém úseku by opravdu hromádka koblih měla zmizet. Zde však ještě nutno podotknout, že ne všichni koně, kteří projdou Sobotkou, jsou vedeni v JK Sobotka, tudíž za ně nemůžeme zodpovídat. Žádáme proto občany o spolupráci. Pokud vyfotí jezdce na koni či s koněm, který v uvedeném časovém horizontu neuklidil znečištěné místo, prosíme, aby foto s uvedením místa a data a času zaslal na Městský úřad, který s příslušnou osobou zahájí přestupkové řízení, a může mu být udělena pokuta za znečišťování veřejných ploch.

Rozhodně se k tomuto problému neobracíme zády, neboť víme, že se skutečně občas vyskytne.

Na druhou stranu, pokud jsme za toto souzení, my odsuzujeme jednání některých jiných občanů.

Třeba jednání „zodpovědného“ skoro jistě Soboťáka, který do kontejneru ve sběrném dvoře odložil zmračenou kočičí mámu a její tři koťata, o něž se děvčata ze stáje postarala. Prosíme Vás, neodkládejte do stáje pod Humprechtem své kočky. Stáj není útulek, její finanční možnosti jsou značně omezené a opravdu není v silách osazenstva stáje se o všechny kočičí nešťastníky postarat.

Apelujeme tak na všechny majitele koček, kteří nechtějí řešit problémy s nechtěnými koťaty. Pokud nechcete přidělovat starosti sobě, nám a hlavně zvířatům, buďte zodpovědní a dejte své kočky kastrovat. Děkujeme.

Za JK Sobotka Alena Brixí

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

JUBILEA

občanů, kteří oslavili 80, 85, 90 a více let a mají trvalý pobyt v Sobotce a připojených obcích a kteří vyjádřili písemný souhlas se zveřejněním svého životního jubilea ve Zpravodaji Šrámkovy Sobotky.

18. června se v roce 1930 v obci Zajakury narodil pan **Oldřich Knob**, který již dlouhá léta bydlí s manželkou v panelovém domě v Sobotce. Z nejvyššího patra má sice krásný výhled, ale jak sám říká, někdy je těch schodů nahoru příliš. Pan Knob po základní škole pomáhal rodičům s prací doma, po absolování vojenské služby pracoval nějaký čas v Markvarticích ve zdejší strojní traktorové stanici. Nejdlejší úsek, vlastně téměř celou aktivní pracovní činnost, však působil v závodě ŠKODA v Mladé Boleslavi. S manželkou měli dvě děti, syna a dceru. A dnes, pokud zdravotní slouží, rád tráví se ženou volné chvíle na chalupě v Zajakurech.

Již pětasedmdesáté narozeniny oslavila 26. června paní **Ludmila Luštická** ze Sobotky. Dalo by se říci přímo ze soboteckého náměstí. Všechny byty, kde zakotvila se svým mužem a později už sama, byly vždy právě v této lokalitě. Paní Luštická se vyučila švadlenou. Při vyprávění vzpomínala zejména na své mládí, většinou to byly hezké vzpomínky, třeba jak chodili tancovat, jak se všichni bavili dohromady a tak... S manželem vychovali tři děti – syna a dvě dcery – dvojčata. Nyní paní Luštickou již nějaký čas trápí nohy. Vyjít na náměstí, jak byla dříve zvyklá, se už dnes neodvažuje. Děti, které se o ni opravdu pečlivě starají, nabízejí pomoc, ale babička se prostě obává, že by mohla znovu upadnout, a tak k výhledu ven stačí většinou jenom okno. I tak je jí každý kontakt s okolím milý.

V měsíci červenci bylo jubilatů opravdu hodně. Hned z kraje měsíce oslavila osmdesátiny paní **Božena Hanušová** ze Sobotky. Narodila se 5. 7. 1930 v Bystřici na Libáňsku. Do Sobotky přišla se svým manželem Františkem Hanušem, pozdějším vedoucím výroby v závodě Fruta. Společně vychovali syna a dceru. Paní Hanušová se v mládí vyučila švadlenou a šití ji i provázelo po celý aktivní život. Sobotečtí si ji budou určitě pamatovat také jako dlouholetou členku Baráčnické obce. V kroji absolvovala nejednu slavnost a kroj umí nosit opravdu se vši parádou. Paní Hanušová také obětavě pomáhá v místní charitě. Ráda se účastnila i středních vycházek do okolí, které zde byly v nedávné době velmi populární. Patří k ní také víra, možná víra s velkým písmenem na začátku. Právě ta ji v životě několikrát velmi pomohla, zejména, když její blízcí odcházeli z tohoto světa a ona se musela s jejich ztrátou vyrovnat.

10. 7. 1930 se narodila další oslavenkyně, osmdesátiletá paní **Marie Jirků** z Lavic, rozená Kverková z Leštiny. Jako dvacetiletá se přivdala do hospodářství svého manžela, s nímž potom strávila 51 let společného života. Z manželství vzešly dvě děti, syn a dcera. Paní Jirků pracovala celý život v zemědělství. Práce v této činnosti nebyla nikdy moc lehká a zpravidla zanechává k stáru trvalé následky. Nejinak to je i u paní Jirků, také ji trápí velké bolesti kloubů. Letošní zimu už trávila u své dcery

v Sobotce. S příchodem jara a pěknějšího počasí se však vrátila do Lavic. Jen pomoc dětí bývá už teď nezbytná. Paní Jirků během vyprávění své děti chválila, jak se o ni starají a děti (dcera), která byla přítomna, zase vyjadřovala poděkování mamince za vychování. Příjemné je, že děkování bylo vzájemné.

Skromná a starostlivá je paní **Jindřiška Zahradníková** ze Sobotky. Svě 85. narozeniny oslavila 15. 7. a k oslavě měla hned dvojí důvod, narozeniny i jmeniny má vždy ve stejném dnu. Paní Zahradníková je vyučená švadlena a svoji aktivní pracovní činnost v této profesi zakončila v provozovně Rozvoj Nová Paka – pobočka Sobotka. S manželem, uznávaným soboteckým cukrářem, na jehož známé japonky a další výborné dobroty vzpomínají mnozí obyvatelé města i blízkého okolí, vychovala dva syny. Paní Zahradníková je velkou soboteckou patriotkou, tady se narodila, tady pracovala a tady také prožívá i celý svůj dosavadní život. I přes některé zdravotní problémy, které patří k věku, se velmi snaží, aby se o sebe postarala sama.

Týž den, také 15. července, se narodila v Libošovicích v roce 1930 paní **Věra Zimanová** ze Sobotky. Osmdesátiletá jubilantka vypadá na svůj věk velmi dobře. Bez vážnějších zdravotních problémů zvládá domácnost i péči o manžela. Na paní Zimanovou si určitě starší sobotečtí občané vzpomenu jako na prodavačku v textilu (dnešní drogerie TETA), tam strávila nejdlejší část své aktivní pracovní činnosti. Povídání s jubilantkou bylo o všem, co život dal i vzal. Zimanovi vzpomínali na dovolené i na slovenskou část příbuzných, jen při vzpomínce na jediného syna, který zemřel na následky dopravní nehody, to bylo smutné. Snad jen to, že synovy děti na babičku a dědu v Sobotce nezapomínají, jim je útěchou.

27. 7. 1930 se narodil pan **František Keller** z Čalovic, rodák z obce Bechov. Vyučený holič ve své profesi mnoho nepůsobil, snad jen zpočátku, potom soukromé živnosti zanikly a on přešel na docela jinou činnost. Podstatnou část aktivního pracovního života strávil potom ve Škodovce v Mladé Boleslavi jako dělník a později i mistr. Po odchodu do důchodu pracoval s dalšími dvěma partnery při různých drobnějších stavebních opravách. V současné době jej trochu trápí bolestivé klouby. V září by se měl těchto problémů zbavit příslušnou operací. S manželkou vychovali syna a dceru, s níž a její rodinou dnes žijí v rodinném domku. Nemovitost podléhá stále nějakým úpravám a vylepšováním, takže je pořád o čem přemýšlet a co dělat.

Paní **Miloslava Drholcová** ze Sobotky své 80. narozeniny oslavila již 1. dubna, ale protože v té době pobývala u dcery v Praze, uskutečnilo se gratulování až nyní. Povídání o rodině i o Sobotce bylo příjemné, i když dávno po narozeninách. Paní Drholcová vzpomínala, jak se vyučila prodavačkou. Zpočátku působila v malé prodejně ve svém rodišti, v nedalekých Libošovicích. Potom pracovala v Dolním Bousově a při cestě vlakem do zaměstnání se poznala se svým budoucím manželem, který v té době pracoval jako prodáváč v Mladé Boleslavi. Později, už jako manželé, prodávali společně. Kratší období působili také v závodě Fruta Sobotka na úseku odbytu hotových výrobků, jinak vždy v prodejních potravin. Vychovali jednu dceru, která dnes žije v Praze a má také jednu dceru. Vnučka paní Drholcové je

gymnazistka. Jako studentka třetího ročníku zpracovávala seminární práci o Šrámkovi, jeho životě a díle a také samozřejmě o Sobotce. Mile působilo, že právě byt už Pražáčka, má tak hezký vztah k našemu městu.

Jubilantům zdraví, radost a pohodu, které není nikdy dost přeje za všechny

Jaroslava Vraná

K VÝZNAMNÉMU JUBILEU REŽISÉRA JIŘÍHO HRAŠEHO

Děkuji Zpravodaji Šrámkovy Sobotky za možnost přidat svůj pozdrav k těm, které jubilant již dostal a ještě dostane od svých kolegů, přátel, známých a neznámých ctitelů jako režisér, literát, badatel dějin českého rozhlasového vysílání, pedagog a věrný šrámkovec, jehož mnohaletá účast v soboteckých ročních festivalech české kultury bezesporu přispívala k jejich úspěchu a popularitě. Jeho jméno je zárukou kvality každé tvůrčí akce, které se účastní.

Ode dne našeho seznámení uplynulo hodně let. Pamatuji si to letní odpoledne, kdy jsem první přijela na pozvání paní profesorky Marie Hejnové do Sobotky se svou debutní přednáškou. Sotva jsem s kufrem překročila práh "domu na náměstí", objevil se přede mnou hezký mladý muž a mlčky odnesl zavazadlo do pokojíčku, kde jsem byla ubytována. Bylo v tom přirozeném mužském gestu něco symbolického – pohotovost pomáhat lidem, kterou pan Hraše projevoval a projevuje i v jiných, méně banálních situacích. Uplynulo několik Šrámkových Sobotek, než se mi dostalo práva a štěstí pokládat pana Hraše za svého dobrého kamaráda, vtipného společníka a moudrého kolegu. Seznámila nás Sobotka a spřátelily nejen městečko v Českém ráji, ale i Praha a Moskva.

Nejsem sice stálou posluchačkou Českého rozhlasu (mám možnost sledovat jeho pořady pouze během svých českých pobytů, je-li v mém pokoji rádio), přesto mu držím palce, jako držím palce jeho věrnému rytíři – magistru, spíše Mistru Jiřímu Hrašemu. Moc si u jubilanta cením nejen jeho režisérské činnosti, pečlivého pěstování vysoké kvality mluveného projevu a uměleckého přednesu, nýbrž i jeho bádání o nejrůznějších problémech spojených s jeho koníčkem a povoláním.

Myslím, že jeho studie o vzájemných vztazích vynikajících představitelů české a světové kulturní elity – Karla Čapka, F. X. Šaldy, T. G. Masaryka – s Českým rozhlasem třicátých let minulého století mají průkopnický význam. Působí dojmem, jako by je psal zkušený vědecký pracovník, navíc obdařený spisovatelským talentem. Ne nadarmo Hrašeho článek *Karel Čapek a rozvoj českého rozhlasu*, přeložený do ruštiny a uveřejněný v časopise Slavjanovědě, upoutal pozornost moskevských odborníků, historiků ruského rozhlasu. Ne nadarmo je kapitola *Profesionalizace vysílání 1930–1938*, kterou J. Hraše napsal pro knihu *Od mikrofonu k posluchačům: z osmi desetiletí Českého rozhlasu* (Praha 2003), pokládána českou kritikou za nejlepší. Ne nadarmo je Jiří Hraše zařazen do výborné publikace 99

pořadů (Praha 2008). Bylo by pěkné, kdyby tento uznávaný tvůrce slovesných pořadů mohl shromáždit své články a sestavit a vydat z nich publikaci, nad níž by posluchači a čtenáři lépe ocenili i jiné stránky jeho mnohotvárné osobnosti a tvorby a jeho velký přínos pro bádání dějin a dalšího rozvoje rozhlasu, tohoto dost tradičního, spolehlivého a zároveň i moderního masmédia. Věřím, že by ta kniha měla úspěch.

Využívám možnost mu poděkovat za přátelství a spolehlivost, za čas, který mi věnuje v Praze a v Sobotce, za materiály, které potřebuji k práci a které nestačím sehnat v Čechách. Obstaral pro mne hodně knih (jednu z dávno půjčených – antologii *Česká básnická moderna* – jsem mu doposud dlužna). Občas mi něco zašle do Moskvy z vlastní iniciativy – vždycky intuitivně vybírá to, co je užitečné pro mou vědeckou práci. Takto jsem od něho dostala surrealistickou sbírku *Ani labuť, ani luna*, pak *Máchův Deník z roku 1835*, který jsem později přeložila, a hodně jiných pěkných věcí. Vždycky vloží do obálky s dopisem nějaký výstřižek z novin nebo časopisu. Kdybych byla dost houževnatá a trpělivá, mohla bych z toho udělat výstřižkový archiv podobný tomu, který je již uložen v Památníku národního písemnictví na Strahově. Mimo jiných talentů má vzácnou vlohu starat se o lidi, pronikat do jejich zájmů. Byl oddaným přítelem a kolegou Dany Musilové, spolupracovnicí Jiřiny Hůrkové, oběma hodně pomáhal a zůstává věrným i jejich památce.

Jiří Hraše

Na závěr svého pozdravu bych chtěla vzpomenout na naše procházky večerní podzimní a zimní sychravou Prahou, kterou mám ráda, protože je podobná té ze Schikanederových obrazů: tytéž barvy, tatáž atmosféra... Začínáme Pohořelcem, náměstím mého bohemistického mládí stráveného ve Strahovském klášteře, kde tehdy sídlil Ústav pro českou a světovou literaturu. Z Pohořelce jdeme k Hradu a nad malostranské střechy, pak ke sv. Mikuláši a odtud přes Karlův most a Staroměstské náměstí k Prašné bráně a na Náměstí republiky, kde se naše cesty rozcházejí. Kulminací těchto procházek je horký čaj ve starobylé čajovně, někdejší krámkou, v Nerudově ulici. Jsem vděčna panu magistrovi i za nedělní denní toulky Prahou, moc poučné, při nichž dostávám informace o všem, co mě upoutává a kdy žádná má turistická otázka nezůstává bez odpovědi. Občas se potkáme s pejskem na vodítku. S každým se pan Hraše zastaví, ke každému promluví. Naštěstí jich není v Praze moc. Já a majitel psa poslušně čekáme, až můj solidní společník s pejskem domluví...

Milý Jiří, přeji Ti do dalšího desetiletí života hodně zdraví, pracovního elánu, úspěchů, tisíce kilometrů toulky a procházek Prahou a jinými městy a vesnicemi. Jsi báječným člověkem a mnoho lidí v Čechách a v zahraničí Tě má rádo...

Ludmila Budagova, Moskva 27. 5. – 16. 7. 2010

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

červen

Dne 2. června zemřel ve věku 67 let pan Vladimír Konečný z Libuně, rodák ze Sobotky. Dne 3. června zemřel v požehnaném věku 87 let pan František Čuban z Malechovic. Dne 8. června zemřela ve věku 84 let paní Blažena Podzimková, rozená Bláhová ze Sobotky. Dne 8. června zemřela ve věku nedožitých 96 let paní Růžena Drbohlavová, rozená Tůmová z Rovně. Dne 15. června zemřela ve věku 88 let paní Anna Vlková, rozená Brunclíková z Libošovic.

červenec

Dne 9. července zemřel ve věku nedožitých 63 let pan Josef Hanuš ze Sobotky. Dne 15. července zemřela ve věku 64 let paní Hana Medová, rozená Mládková ze Sobotky. Dne 17. července zemřel ve věku 80 let pan Josef Jenček z Plhova. Dne 20. července zemřela ve věku nedožitých 88 let paní Zdeňka Kozáková, rozená Balcarová z Lovče. Dne 27. července zemřel ve věku 71 let pan Josef Drbohlav z Nepřívěče.

VZPOMÍNKA

Dne 9. září 2010 uplyne 15 let od úmrtí paní Hany Tláškové rozené Novákové ze Sobotky.

S láskou vzpomínají a za tichou vzpomínku děkují manžel Standa, synové Josef, Jirka a dcery Jana a Ivka s rodinami.

Babičko, vzpomínáme.

Tvá vnoučata Markétka, Michalka a Adam

TANEČNÍ 2010

Termíny lekcí:

18. 09.	základní lekce	14.30 - 17.30
25. 09.	základní lekce	14.30 - 17.30
02. 10.	základní lekce	14.30 - 17.30
09. 10.	základní lekce	14.30 - 17.30
16. 10.	základní lekce	14.30 - 17.30
23. 10.	prodloužená	20.00 - 24.00
30. 10.	základní lekce	14.30 - 17.30
06. 11.	základní lekce	14.30 - 17.30
13. 11.	prodloužená	20.00 - 24.00
20. 11.	základní lekce	14.30 - 17.30
28. 11.	nácvičná lekce	14.30 - 17.30
03. 12.	věneček	20.00 - 01.00

Výuka bude probíhat v sobotecké sokolovně pod vedením tanečních mistrů pana Petra Mertlíka a paní Jaroslavy Mertlíkové. K tanci hraje skupina Allegro.

Pořadatel: Městské kulturní středisko Sobotka, další informace na www.sobotka.cz nebo na tel. 493 571 587.

VOLBY 2010

Volby do zastupitelstev měst a obcí proběhnou 15. a 16. října 2010.

FOTOGRAFIE Z 54. ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Bára Hrzánová a skupina Condurango.

Foto J. Prokopius

Představení Přemysla Ruta Sen.

Foto J. Prokopius

Jezdecký klub Sobotka
pořádá

Cenu náměstka hejtmána KH kraje pana ing. J. Táborského

dne 25.9.2010

na Kolbišti pod Humprechtem
uvidíte poprvé adrenalin v Sobotce - závody spřežení
soutěže párů pony, jednospřeží, dvojspřeží i
čtyřspřeží

začátek v 10 hodin, vstupné 30 Kč, děti 15 Kč

**! Ceny pro nejmladší návštěvníky závodů
Občerstvení zajištěno**

Partneři : DOBOS s.r.o Dolní Bousov, HappyHorse Hnanice,

TURNAJ V MARIÁŠI

JUBILEJNÍ X. ROČNÍK TURNAJ NEBÁKOV

A
III. ROČNÍK MEMORIÁLU EDY MORAVCE

KDY : 18. 9. 2010 – PŘEJÍMKÁ 8-8,45 hod.

KDE : Chata Nebákov mezi obcemi Mladějov a Libošovice
v obci Roveň odboč na Nebákov

JAK : Pětikolově – volený (trojka)

KOLIK : 150 Kč – startovné, v ceně oběd

Sponzorské dary vítány – pro účastníky
připraveny HODNOTNÉ CENY

Sponzoři budou po celou dobu turnaje uvedeni na seznamu sponzorů v prostorách turnaje

Tento turnaj je součástí VIII.ročníku

„MISTROVSTVÍ ČESKÉHO RÁJE“
dříve Libošovická liga

Následuje turnaj : „SVIJANY CUP“ – IX. ročník
– 18.12.2010 ve stejnou dobu a tamtéž

KONTAKT : 603 319 946
e-mail : mariasceskyraj@seznam.cz

CUKRÁRNA STÁZA VÁS ZVE NA KONCERT SKUPINY

MACKIE MESSER BAND

NEDĚLE 22. 8. OD 14:00

NA NÁMĚSTÍ PŘED CUKRÁRNOU

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky vydává
MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA
nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618
e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz

Odpovědný redaktor: Jan Janatka

Redakční rada: K. Bílek, P. Havlová,

M. Jalovecký, M. Sekerová, L. Vejclová

Grafická úprava: Jan Janatka

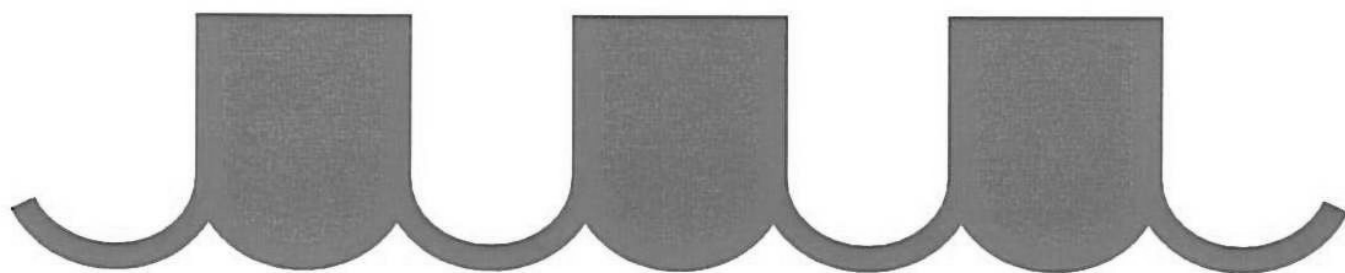
Tiskne RK TISK, Hradecká 1130, Jičín, 493 546 911

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V. Čechy

č.j. P/2 -1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998

ISSN 12 12 - 7906 MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2010

OS JARMARK
MĚSTO SOBOTKA
pořádají

22. SOBOTECKÝ JARMARK a FESTIVAL ŘEMESEL 21. SRPNA 2010

Náměstí

9.00 Dechová hudba Fr. Kužela
10.00 Country KTP
11.00 Cimbálová muzika A. Stehlíka
12.30 Heidi Janků
14.00 Simon Standaert & Co. (Belgie)
15.00 Marta Kubišová
a skupina P. Maláska
16.00 Benjaming Band
17.00 Fast Food Orchestra
18.30 ABBA Revival
20.00 Seven

Městský park

Řemeslný trh s ukázkou výroby předmětů umělecké povahy

9.00 Divadlo Kulich - O zlaté rybce
10.00 Harlekýn - Vítek, kumštýř mnoha tváří
10.00 Mackie Messer Klezmer band
11.00 Dechová hudba Fr. Kužela
12.30 Kejklíř Vítek, žonglování pro děti
13.00 Sobotecké mažoretky
14.00 Cimbálová muzika A. Stehlíka
15.30 Efreet, akrobacie na chůdách
16.00 Simon Standaert & Co.
(Belgie)

PÁTEK 20. SRPNA (náměstí)

19.00 Gięte meble - rock z polské Sobótky
20.00 LUCIE Revival

Celodenní vstupné 80 Kč

Děti do 120 cm ZDARMA

www.sobotecky-jarmark.cz

**JÍZDA ZVLÁŠTNÍHO VLAKU
21. 8. 2010**

Jednotné jízdné 20 Kč - udělejte si výlet na sobotecký jarmark a festival řemesel!!!

Jízdní řád (časy jsou přibližné)

Dolní Bousov odj. 6:50 * Kopidlno příj. 7:25, odj. 7:40 * Dolní Bousov příj. 8:15, odj. 8:25 * Sobotka odj. 8:30 * Libuň příj. 9:00, odj. 10:15 * Sobotka odj. 10:40 * Dolní Bousov příj. 10:50, odj. 11:00 * Kopidlno příj. 11:40, odj. 11:50 * Dolní Bousov příj. 12:30, odj. 13:00 * Sobotka odj. 13:10 * Libuň příj. 13:40, odj. 14:30 * Sobotka odj. 15:00 * Dolní Bousov příj. 15:10, odj. 15:20 * Kopidlno příj. 15:55, odj. 16:10 * Dolní Bousov příj. 16:40

Jízdu zvláštního vlaku podpořila MAS Český ráj.